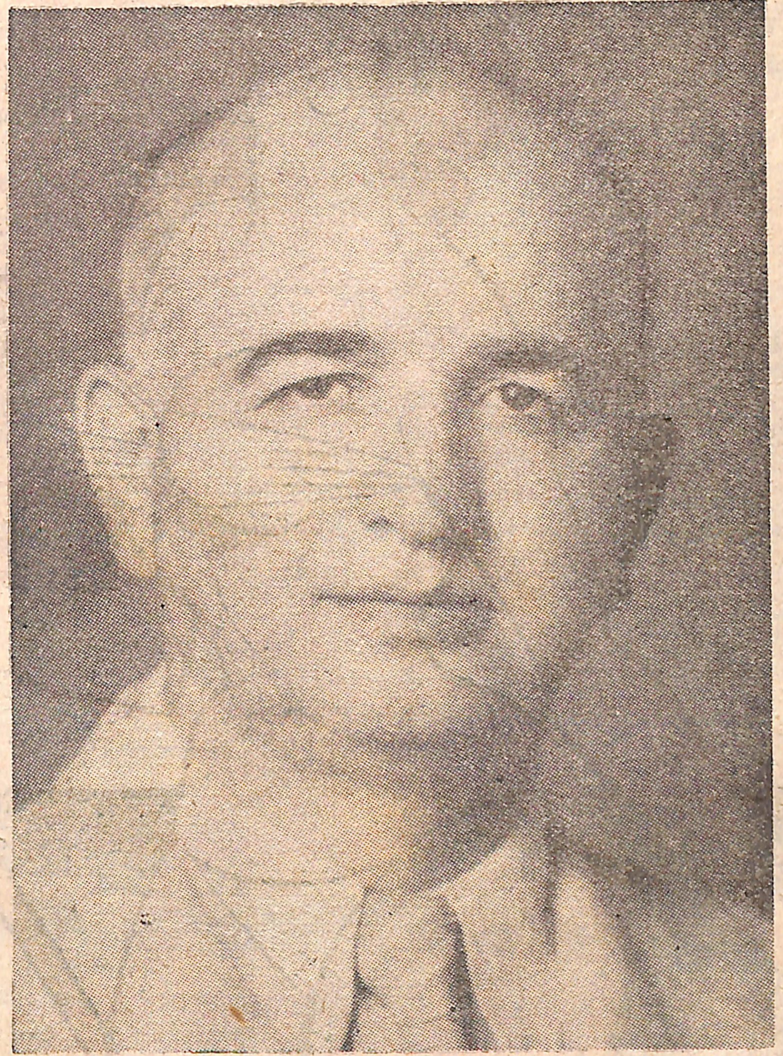

– Kızım, boğulurken dikkat et, züğürt oğlanın biri kurtarmasın!

Tasarruf sahipleri Türkiye İş Bankasını neden tercih ediyor (4)

Adı ve Soyadı	Şeref Akdik
Mesleği	Ressam
Medeni Hali	Evli

"müşterilerinize kolaylık gösteriyorsunuz... hem de çok zengin ikramiyeleriniz var„

İş Bankasının müşterilerinden Ressam Bay Şeref. Akdik, Bankamızı neden tercih ettiğini şöyle hülâsa ediyor:

"Bir tasarruf hesabı açtırmak için İş Bankasını tercih ettim. Çünkü İş Bankası Avrupaî bir teşekkül, personeli seçkin kimseler... memleketin kalkınması için birçok hayırlı teşebbüslere önayak oluyor... müşterilerinize kolaylık gösteriyorsunuz... hem de çok zengin ikramiyeleriniz var..."

Tasarruf sahiplerinin gösterdikleri bu alâkaya lâyık olabilmek için Türkiye İş Bankası daima senenin en zengin ikramiye plânını takdim etmektedir. Bu sene dağıtılacak ikramiye miktarı

2.5 milyon

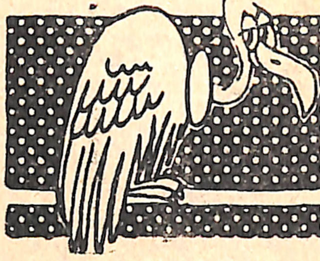
liradır. 1958 plânının Bay Şeref Akdik'e ve bütün mevduat sahiplerine hayırlı olmasını dileriz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 398

SAYI : 327 C.: 13 19 HAZİRAN 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

Paralar Kokuyor!

Yazan

Akbabacı

ESKİ paraları hatırlıyor musunuz? Eski dersem, o kadar eski, antika paralar değil, bundan on, on beş yıl öncesinin paralarını... Ben o kâğıt paraları gözümle. kulağımla değil, burnumla hatırlıyorum. Her kâğıt para, parfümeri mağazasına girmiş gibi, ayrı ayrı kokardı. Yemeğin tadına bakar gibi. elime geçen kâğıt parayı burnuma götürür, koklardım.

İşte kâğıt bir liralık, şebboy kokardı. İşte leylâk kokulu bir iki buçuk liralık, manolya kokan beş liralık. İşte bir on lira yâsemin yâsemin kokuyor. Levantin çiçeği kokan elli liralık.

Yüz liralığı o zamanlar pek az görürdüm. Bin liralığı hemen hiç görmezdim, diyebilirim. O bin liralıklar kimbilir mis mi, anber mi kokardı...

Paralar, şimdi de kokuyor. Son zamanlardaki kâğıt paraları hiç kokladınız mı? Koklamak bile istemez, onların kokuları dört bir yanı sarıyor... Birisi, vapurda, trende, sinema da, kalabalık bir yerde para cüzdanını açtı mı, kâğıt paraların ekşi ter, postal meşini, yağlı is karışığı kokuları dünyayı tutuyor. Burnunuzu tıkamak, hiç değilse başınızı öbür yana çevirmek zorunda kalıyorsunuz.

Evet, paralar yine kokuyor. Ama o eski koku değil...

İşte bir iki buçuk liralık, palamut palamut kokuyor. Rica ederim, kocakarı derisine dönmüş şu buruş buruş beş liralığı koklayınız. Çürük meyva, ekşi boza kokmuyor mu? İşte bir on liralık, ezik domates, durmuş yumurta içi, tütün isi kokuyor. Ter, kir kokulu yüz liraların, sığır eti, davar teri kokan bin liraların kokularını duymamak için ne yapmalıyız?

Yeşil, kahverengi sıvışığı, buruş buruş yırtık pırtık on liralığı, belki işinize yarar umudu ile, iki parmağınızın uçlariyle tutarak satıcının elinden alırken, yüzünüzü neden öyle buruşturuyorsunuz? Kasap, önlüğünün cebini karıştırıp, şangırtılı bozuk paraların arasından size bir iki buçuk liralık uzatıyor. Manav, peştemalının torbasından size bir beş liralık çıkarıp veriyor. Paraları koklamaya vakit kalmadan cebinize atıyorsunuz.

Ankara'daki para matbaası para basmaya yetiştiremiyormuş. Piyasadaki yırtık pırtık paraları yenileriyle değiştirebilmek için, para matbaamız, geceli gündüzlü çalışacakmış. Geceli, gündüzlü değil de, soluk almadan çalışsalar, yine pis paraları değiştirmeye yetişemezler.

Bizce, bunun bir yolu var, Paraların kokusu... Neden, eskiden paralar levantin çiçeği, leylâk, yâsemin, manolya kokardı da, şimdikiler ter, kir, is, ekşi kokuyor?

Eskiden paralar, kadın çantalarında, mis kokulu çamaşır sandıklarında duracak, dinlenecek kadar zaman bulabiliyordu. Paralara kadın kokusu sinerdi. Şimdi öyle mi?

Hani, illüziyonist denilen gözboyacılar ellerine para alır, gözle kaş arasında parayı kaybederlerdi. Şimdi hepimiz bir gözboyacı olduk. Elimize para geçer geçmez, kayboluyor.

— Aaaa... Şimdi elimde on lira vardı, ne oldu?

Paralar çekirge oldu, sıçrıyor. Paralar kuş oldu, pırr diye uçuyor.

Eskiden elinde bir yeni on liralık olanlar:

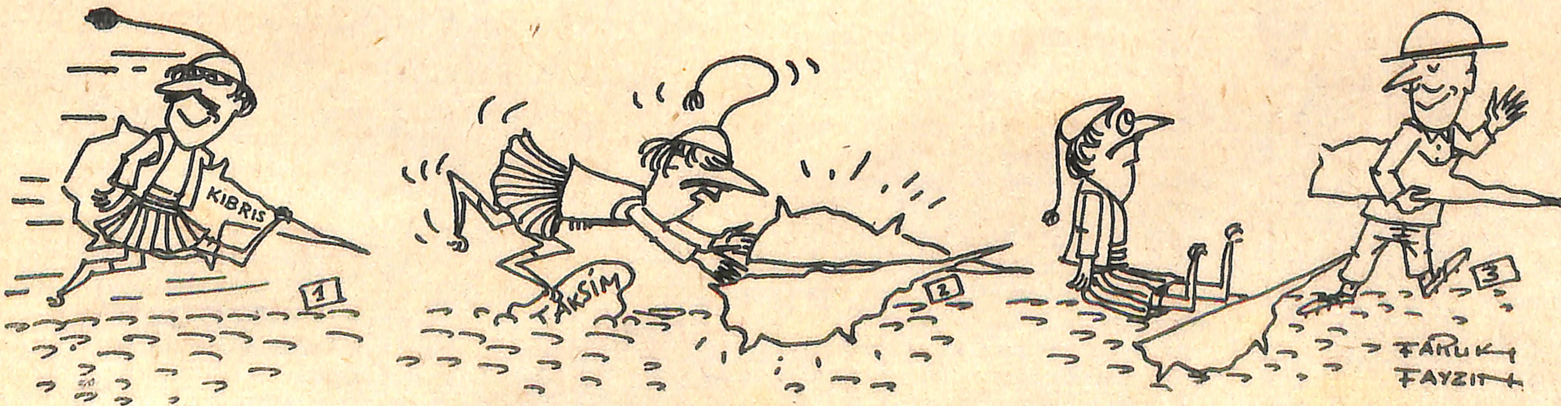
— Haydi paraları istife koy!. diye şaka edilirdi.

Şimdi, paraları istife değil, çantaya değil, cebimize koyacak kadar vakit bulamıyoruz. Elimize almamızla uçması bir oluyor.

Eh, bu kadar elden ele dolaşan kâğıttan kuşlar, elbette yırtılır, kirlenir, buruşur, kokar... Para matbaası da para basmaya yetişemez. Paralar, kâğıttan değil, tenekeden olsa, bu elden ele dolaşmaya dayanamaz.

Biz. eski paraların kokusunu özledik, o kokular burnumuzda tütüyor.

Paraların eski kokusu gelmedikçe, para matbaasının çabası boşunadır.

Namuslu dost

Mihail'in Doğurduğu Çocuk

Yazan
★ **AZİZ NESİN** ★

TIP tarihinde bir erkeğin çocuk doğurduğu görülmemiştir. Ama Mihail bir çocuk doğurdu.

Bu işin bir çok şaşılacak tarafı vardır. Önce Mihail, tam bir erkekti. Yâni, hem erkeklik, hem kadınlık hormonları çalışan bir (Hermaphrodite) değildi. Tastamam bir erkekti.

Küçük bir cinsiyet ameliyatiyle kadın olabilecek erkekler de vardır. Mihail, böylelerinden asla, insan o zaman «eh, belki doğurabilir» der. Ama değil.

Size daha şaşacağınız bir şey söyliyeyim, Mihail çocuğu doğurduğu zaman 73 yaşındaydı.

Tıp bakımından bütün olmıyacak işler bir araya toplanmıştı. Bir erkek doğuruyor, hem de 73 yaşında.

İş bu kadarla kalsa iyi. Daha da şaşılacak işler oldu. Hepimizin bildiği gibi, her çocuk, doğduğu andan başlıyarak yaş almaya başlar. Bir çocuk, doğduğu gün, bir günlüktür. Bir ay sonra bir aylık olur. Siz hiç, bir çocuğun doğduğu gün iki aylık olduğunu duydunuz mu? Elbet duymadınız. Duymadınızsa duyun; Mihail'in doğurduğu çocuk, tam iki buçuk aylıktı. Ya da şöyle diyelim; çocuk iki buçuk aylık doğdu.

Bütün bunlara şaşabilirsiniz. Ya bir de size, Mihail öldükten sonra çocuğunu doğurdu, dersem ne yaparsınız?

«İtin duası kabul edilseydi...»

Bütün bu olmayacak işleri benim uydurduğumu sanıyorsanız, benim zekâma büyük değer veriyorsunuz demektir; teşekkür ederim. Ama hiç bir zekâ, hattâ benimki bile olsa, bu kadar yalanı arka arkaya uyduramaz.

Evet, Mihail sapına kadar bir erkekti ve bir çocuk doğurdu. Çocuğu doğurduğu zaman 73 yaşındaydı. Doğan çocuk, doğduğu anda 2,5 aylıktı. Hem de bu çocuğu doğuran Mihail, çocuğu doğurmadan üç gün önce ölmüştü. Doğan çocuk da, ölü doğmuştu.

Mihail, çocuğu sinegokta akrabalarının, hahamın gözleri önünde doğurdu.

Doğum rahnesini size olduğu gibi anlatıyorum. Bilmem, Yahudilerin ölülerine yaptıkları işlemi bilir misiniz? Ölü, boylu boyunca sırtüstü yatırılır. Haham, ölünün ağzından kaşık kaşık su akıtır, bir yandan da gırtlaktan karına aşağı doğru sıvazlıyarak, ölünün içini iyice temizler.

Mihail, İstanbul'un sayılı zenginlerinden biridir. Şişhane'deki apartmanının en üstündeki katın da bir başına oturur. Karısı, yirmi üç yıl önce öldü. O zamandan beri bekârdır. Bekâr olduğu halde çocuk doğurması da ayrıca şaşılacak bir iştir.

Mihail'in hizmetçisi bile yoktur. Ama bir sürü akrabası olduğundan onu yalnız bırakmazlar. Akrabadan kadınlar, kızlar hemen her gün Mihail'in evine gelir, işlerini yaparlar, yemeğini pişirir, çamaşırını yıkar, her işini görürler.

73 yaşındaki Mihail, 73 yıl daha yaşayacak değil ya. Bugün yarın ölecek. Akrabalar da, ne birbirlerine, ne Mihail'e belli etmeden bu «mesut ölüm» ü bekliyorlar. Niyetleri hiç kötü değil, gazetelere «Acı bir ölüm» diye ilân verecekler.

Eh, bu arada kim iyi bakarsa Mihail'e, belki ona vasiyetinde, mirasından daha çok bir şeyler bırakabilir. Bunun için de akrabalar, Mihail'in gözüne girmek için, birbirleriyle yarış ediyorlar. Akrabalardan kadınlar, kızlar yaşlı Mihail'in çamaşırlarını yıkıyorlar, yemeğini pişiriyorlar, evini temizliyorlar. Zengin Mihail'in gözüne girmek için, elden geleni yapıyorlar.

Bir sabah yine her zamanki gibi, akrabalarından bir kadın Mihail'in evine geldi. Kapıyı çaldı, ama kapı açılmadı. Bağırdı, Mihail içerden ses vermedi.

Bunun üzerine öbür akrabaların hiç birine söylemeden karakola gidip haber verdi. Polisler kapıyı kırarak açtılar. Mihail ölmüştü.

Bu ölüm, işleri oldukça karıştırdı. Mirasçılar ölümü şüpheli buldular. Zengin ihtiyarı, onun ölümünde çıkarı olanlardan biri zehirlemiş olabilirdi. Belediye doktoru da ölüm sebebi üzerinde bir karar veremedi. İntihar mı, kaza mı, cinayet mi, normal ölüm mü? Bunların hangisinin olduğunun anlaşılması için ceset morga kaldırıldı. Mihail'in cesedi üç gün morgda kaldı. Morg raporuna göre Mihail kalpten ölmüştü. Ama akrabaların çoğu buna inanmadılar. Çünkü akrabalar arasında doktorlar da vardı. Sık sık Mihail'i muayene ederlerdi. Onlara göre Mihail'in kalbi çarktan yeni çıkmış dizel motörü kadar sağlamdı.

Ceset, tören yapılmak için, morgdan sinagoya getirildi. Cesedi sırtüstü yatırdılar. Haham, cesedin ağzından kaşıkla su akıtıp Mihail'i sıvazlamaya başladı. Su verip boynundan karnına doğru sıvalıyordu. Mihail, öbür dünyaya içi temiz olarak gidecekti.

Haham dua okuyarak sıvazlarken işte o umulmadık iş oldu. Mihail'in karnından pırt diye bir çocuk dünyaya geldi. Herkes korkudan şaşırdı, kaçıştı. Bu görülmemiş bir şeydi.

Akrabaların bir kısmı,

— Mihail gebe kaldığı için öldü, dediler.

Mihail'in gebe kaldığı muhakkaktı. Çocuk, doğmak için yol bulamamış, içerde ölmüştü.

Zavallı Mihail de çocuğunu doğuramadığı için ölmüştü.

Bu olay, gerçekten olmuştur. İşin iç yüzü de şöyledir:

Morga kadın, erkek, çocuk her boydan insan cesedi gelir. Doktorlar cesedi muayene edip, kesip biçtikten sonra raporlarını verirler. Bu rapordan sonra ölünün gömülme müsaadesi olan «defin ruhsatı» verilir. Akrabaları olanlar tarafından ceset alınır. Kimsesi olmayanların cesedi de gömülür.

Size bu konuda bazı bilgiler vermek zorunda kaldığım için özür dilerim.

«Defin ruhsatı» denilen resmî ölü gömme kâğıdının verilebilmesi için ölünün nüfus kâğıdı olması lâzımdır. Yokra ölü gömülemez. Bu tamamiyle bir formalite işidir.

Daha nüfus kâğıdı çıkarılmadan ölen çocuklar, morgun başına iş çıkarır. Bunlara bir türlü «defin ruhsatı» çıkarılamaz. Bu gömülmiyen çocuk ölüleri morgda kalacak değil ya. Morgun yetmiş yıllık bekçisi buna bir kolaylık bulmuştur. «Defin ruhsatı» çıkmış kadın ölülerin karnını açar, bu çocukları oraya gizler, sonra diker.

Morga iki buçuk aylık çocuk cesedi gelmişti. Nüfus kâğıdı çıkarılmamış olduğu için de bir türlü gömülemiyordu. O günlerde morga hiç kadın cesedi de gelmemişti. Morg bekçisi de ne yapsın? Ordaki erkek cesetlerinden birinin karnını açıp, çocuğu koydu.

Morg bekçisi, bunun ihtiyar bir yahudi olduğunu, yahudi ölülerinin sıvazlana sıvazlana içlerinin temizlendiğini ne bilsin...

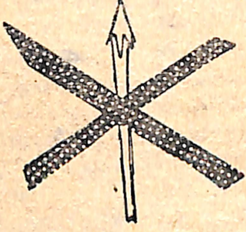
Mihail'in mirasa konan akrabaları:

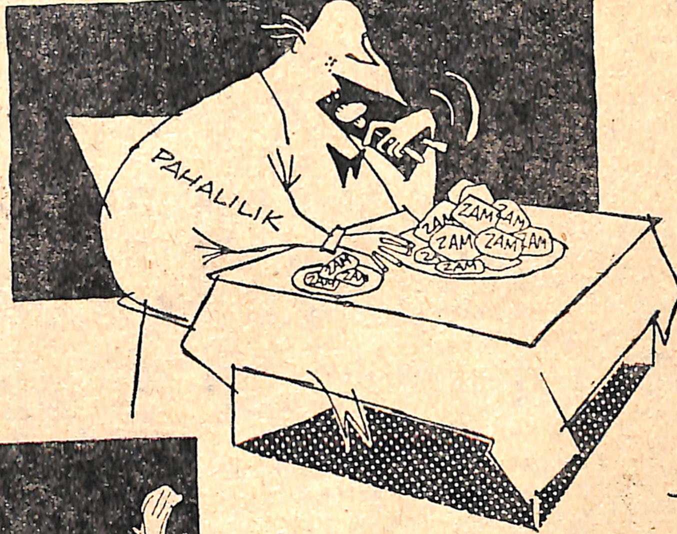
— Ya Mihail çocuğunu doğursaydı da miras ona kalsaydı... diye ara sıra düşünüp böyle bir şey olmadı diye seviniyorlar.

KIRK-anbaR

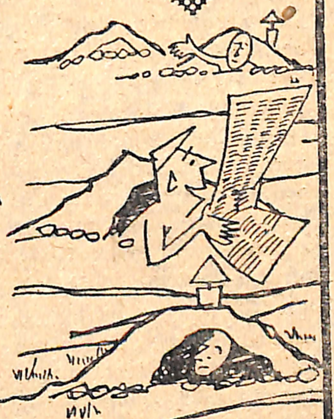
Eğlence yerlerinin kapanış saatleri gene değişti

-YENİ İSTANBUL-

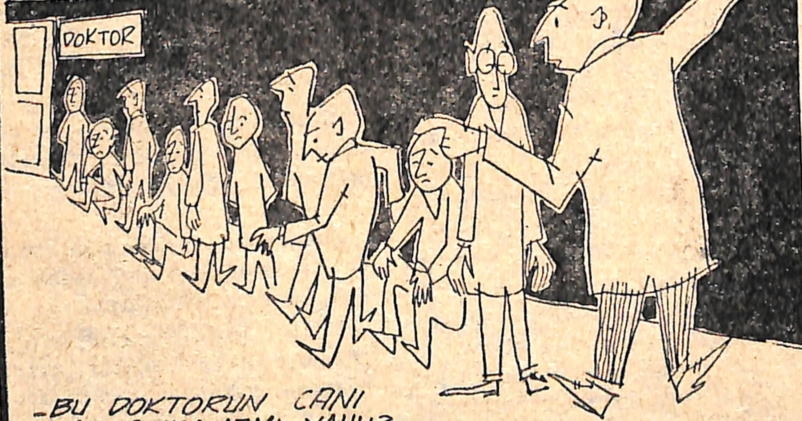
Sığınaklara girme talimi Pazartesi günü yapılacak

CANI SIKILDIKÇA REÇETE YAZMIŞ

-AKŞAM-

Kendine doktor süsü veren şahıs "Doktorluğu seviyorum" dedi

-BU DOKTORUN CANI HİÇ SIKILMAZMI YAHU?..

Pahalılığı nasıl besliyoruz?

-YENİ İSTANBUL-

-1958 KIRKPINARI

KIRKPINAR GÜREŞLERİ

BABALIK!

ÇOKTAN beri gazetelerde yer alan bir dâvâ var. Bu, pahalılık dâvası değil, parti dâvası değil, demokrasi dâvası değil, memleket dâvası değil. Bu, bir babalık dâvasıdır.

Şarkıcı bayan İlhan Şen'in bir çocuğu olmuş. Bayan Şen, çocuğumun babası, Celâl Şahin'dir, diyor. Celâl Şahin de, baba değilim, diyor. İş mahkemeye düştü. Celâl Şahin'le, yavrunun kanları muayene edildi, birbirini tutmuyunca, Celâl Şahin'in baba olmadığı anlaşılmış.

Bilindiği gibi, Celâl Şahin, taklitler yapar. Ses sanatkârlarının taklidini yapar, ama ses sanatkârı değildir. Kocakarı taklidi yapar, ama kocakarı değildir. Kürt, Lâz, Acem taklidi yapar, bunlar da değildir.

Şimdi biz onu baba sanıyorduk, baba da değilmiş. Herhalde baba taklidi yapmış, bu taklidi o kadar başarmış ki, şarkıcı İlhan Şen de onu gerçekten baba sanmış.

Bayanlar dikkat: Babaların taklidinden sakınınız!

※

ZAVALLI RIZA

Yıllardan beri, kadın erkek bizde eşittir, deyip duruyoruz. Bu, sözde bir eşitliktir. Bizde hiç bir zaman kadın, erkekle eşit olmamıştır.

Son bir ayda hepimizi utandıracak üç tıpkı olay geçti. Üç kadın, kocalarının «rıza» siyle genelevde çalışmak istediler. Sanırım, ikisinin isteği yerine getirildi.

Bu nasıl eşitliktir? Siz şimdiye kadar, karısının «rıza» siyle genelevde çalışmak istiyen erkek, duydunuz mu?

※

NE DÜŞÜNÜRSÜN?

Rumelili kızını evlendirmiş. Gerdek gecesinin sabahı kahvede oturmuş, bekliyor; damat gelip elini öpecek. Biraz sonra damat gelir ama düşünceli, surat asık:

— Abe damat ne düşünürsün?

Damat, neden düşünceli olduğunu anlatınca, bu sefer kaynata düşünmeye başlar. Damat sorar:

— Abe kaynata ne düşünürsün?

— Nasıl düşünmem be damat... Bunun anası da büüle çıkmıştı. Abe angi namussuz yapar bu işi?

Gazeteler yazıyor: Dört odalı bir yazlık evin kirası kırk bin liraymış.

Haydi diyelim ev sahibidir, bin de ister, 100 bin de. Ama bu parayı kimler verir?

— Abe kimler uturur bu evde?

※

YALOVA KAYMAKAMI

ZEYTİNBURNU'NU düşünün. Zeytinburnu'nda bir parti düşünün. O partinin idare kurulunu düşünün. O idare kurulundan bay falancayı düşünün.

Bay Falanca, partisinden çıkıp, başka bir partiye girmiş. O başka partinin gazetesi de bunu yazıyor.

Nedir, ne olmuş? Bay Falanca çook önemli biri mi?

Eskiden gazetelerin intiharları yazmaları yasaktı. Şimdi de parti değiştirenleri yazmamalı. Bir zamanlar adları gazeteye geçsin diye intihar edenler, şimdi de parti değiştiriyorlar.

B. E. N.

●

Gölgede yetmiş!..

Bir mecliste, birdenbire bastıran sıcaklardan bahsediliyordu. Orada bulunan bir seyyah muharririmiz, dudak büktü:

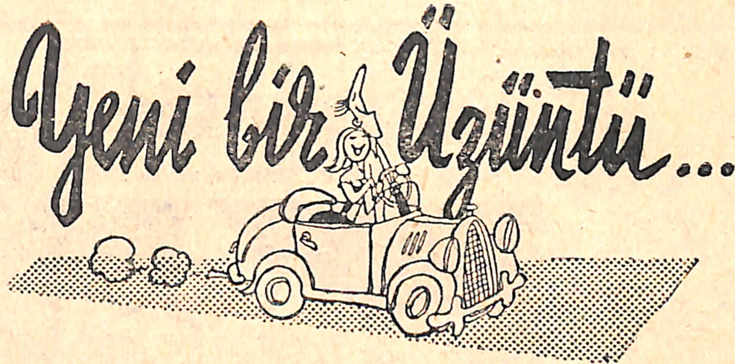
— Buna sıcak mı denir, asıl sıcaklığı gezdiğim Afrika ormanlarında görmeliydiniz, hararet gölgede yetmişten yukarıydı.

Mecliste bulunan bir coğrafya öğretmeni dayanamadı:

— Üstadım, rakamda mübalâğa vardır.

Meşhur seyahat muharriri öfkelenir gibi oldu:

— Şunu, bunu bilmem. Gözümle gördüm. Hattâ o sırada bir kedi bir fareyi kovalıyordu, ikisi de sıcaktan bunalmış bir kaplumbağa ağırlığiyle yerinde sayar gibi adım atıyorlardı...

★ **ADNAN VELİ** ★

SİYASÎ meselelerle uğraşmak, insanı hem yoruyor, hem de bir takım üzüntülere, tekdirlere, tehlikelere hedef ediyor. Bu bakımdan, ille didişmek, ille ecel teri dökmek, ille perişan olmak isteyenler varsa, bunlar siyasî işlerden vazgeçsinler, bir otomobil satın alsınlar. Çünkü otomobilin dertleriyle uğraşmak, meselâ basın hürriyeti uğruna, meselâ toplantı hürriyeti uğruna, meselâ seçim emniyeti uğruna didişmekten aşağı kalmıyor. Otomobil tâmircileri, otoelektrikçileri, çamurlukçular, radyatörcüler, kapıcılar, egzosçular, kaynakçılar, kilitçiler, hem politikaya burnunu sokan, hem de otomobil sahibi olan kimseleri öylesine hizaya getiriyorlar ki, hükûmet bunu bilse, meselâ bir gazetecinin, yahut bir particinin iflâhını kesmek için, bir yığın antidemokratik kanun çıkarmıya vallahi lüzum duymaz. Kendisini tedirgin eden insana hemen bir otomobil hediye eder, bir de tâmirci gösterir. «Haydi bakalım, kozunuzu paylaşın. «Dinsizin hakkından imansız gelir» der. Ondan sonra da tâmirci, o kişinin anasından emdiğini burnundan getirir.

Ben bu sözleri, lâf olsun diye söylemiyorum. Başıma geldiği için söylüyorum.

Benim de son zamanlarda, nasılsa bir otomobilim oldu. Üstelik hükûmet tarafından da hediye edilmiş değil. İşte ben bu otomobilin derdiyle uğraşa uğraşa illetli oldum. Şimdi, gelsin sinir hapları, gelsin tonikler, gelsin vitaminler.

Ben bu otomobili, İstanbulun taşıt derdinden illallah dediğim için almıştım. Ama şimdi itişe tepişe binilen otobüsleri, şoför ve biletçi kaprislerini, Karaköyde bir dolmuş bulabilmek için yağmur altında 45 dakika beklemeyi, bir taksi çevirebilmek için İstanbul şoförlerinin suratına ağlamaklı ağlamaklı bakmayı, cana minnet biliyorum.

Otomobilin keyfinden ziyade, sağladığı kolaylık önemli... Randevunuza, işinize, yahut bir dâvete yetişebilmek için, İstanbul şoförüne muhtaç oldunuzsa, hapı yuttunuz demektir. Öyleyse, kala kala bir çare kalıyor: Bir otomobil satın alıp bizzat sürmek.

Ama tam Bankalar caddesini inerken, bir de bakıyorsunuz ki, arka lâstik patlamış. Hemen duruyorsunuz. Civarda, ne kadar insaniyetli insan varsa toplanıyor. Trafik polisi de onlara katılıyor. Arabayı ite kaka bir sokağa sokup, sizi kendi derdinizle başbaşa bırakıyorlar.

Yahut, meselâ karşı kıyıya geçip, Caddebostan tarafında belki bir güzele rastlarım diye araba vapuruna biniyorsunuz. Çiftehavuzlara gelince bir de bakıyorsunuz ki, egzosun ucu kopmuş, yere çarpıyor.

Meselâ bir gün Bomontide, gelip geçen arabalara gülümsiyen bir hanımı yanınıza oturtuyorsunuz. «Efendim, isterseniz şöyle bir Büyükdere yapalım» diyorsunuz Tazecik, Levend'den sonra, tam elini sizin avucunuza verdiği sırada araba (protesto makamında) zınk diye duruyor Bir de bakıyorsunuz ki, distribütör mili eğrilmiş.

Bir gün yanınıza yeşil gözlü sevgilinizi oturtup, Küçükyalı tarafına bir tur yapmıya çıkıyorsunuz. Deniz kenarında biraz dinlenip, soğuk bir bira içmek istiyorsunuz, (Orhan Eyüboğlu duymasın) dönüşte araba «yürümem de yürümem» diyor. Çünkü karbüratörün memesi tıkanmış.

Hasılı araba bir gün kontak yapıyor, bir gün marş motörü takılıyor, bir gün şarj dinamosu çalışmıyor, bir gün conta yanıyor, bir gün amortisör lâstiği eziliyor, bir gün hidrolik tutmuyor, bir gün mafsal cıvataları düşüyor, bir gün jigle düğmesi çalışmıyor, bir gün kısa farlar yanmıyor, bir gün radyatör su kaçırıyor, bir gün sol kapı lâçka oluyor, bir gün kaput ses yapıyor, bir gün el freni gevşiyor, bir gün direksiyon rotlara vuruyor, bir gün arka lâmba otomatiği takılıyor.

Ve bütün bunlar meydana çıktıkça siz tâmircilere koşuyorsunuz. Ustanız hemen arabanın altına yatıyor, mafsal somunlarını sıkıştırıyor. Ama öte yandan direksiyon kapağını çıkarıp cebe atıyor.

Siz zavallı, beş kilometre gittikten sonra direksiyonda bir sürtünme hissediyorsunuz, hemen ustaya koşuyorsunuz. Adam lütfen, tekrar arabanın altına yatıyor. «Direksiyon kapağı düşmüş» diyor. Otuz lira alıp, evvelce sizden aşırdığı kapağı takıyor. Ama bu sefer mafsal somunlarından birini aşırıyor. İki gün sonra işin farkına varıp mafsal somunu taktırmıya gidiyorsunuz. Onu takarken, selektör'ün kablosunu koparıyor. Haydi bakalım elektrikçiye koşuyorsunuz. Kabloyu takıyor, bu sefer şarj dinamosunun başlığını gevşetiyor. Onu yapan usta da, cam sileceklerin kablosunu koparıveriyor. O kabloyu yaptırırken, bakıyorsunuz ki, bujilerde bir atlama var. Hemen onun tâmirine koşuyorsunuz. Herif bujileri değiştirirken, tabiî silindir kapağını gevşetmeyi unutmuyor. Öyle olunca, ertesi gün ister istemez conta yanıyor. Contacıya gidiyorsunuz. Mubarek, contayı değiştirirken subapları gevşek bırakıyor. Haydi ertesi gün subapçıya. Subapçı, yedek parça bulunmadığı için ağzına ne gelirse söylüyor. Sonra da, küfürleri için «aramızda kalsın haaa!.. Duyulmasın. Bir duyan olursa en az üç senem var» diyor. İstediğiniz parçayı, kırk misli fazla fiyatla karaborsadan bulup size satıyor.

Uzun lâfın kısası, artık huzursuzluğunuz adamakıllı şahlanıyor. Uykusuzluklar, baş ağrıları başlıyor. Gidip karaborsadan bir kutu aspirin uyduruyorsunuz. Bir takım sinir ilâçları alıyorsunuz. Ertesi sabah sizin Düldül, Nuh diyor peygamber demiyor, yine çalışmıyor.

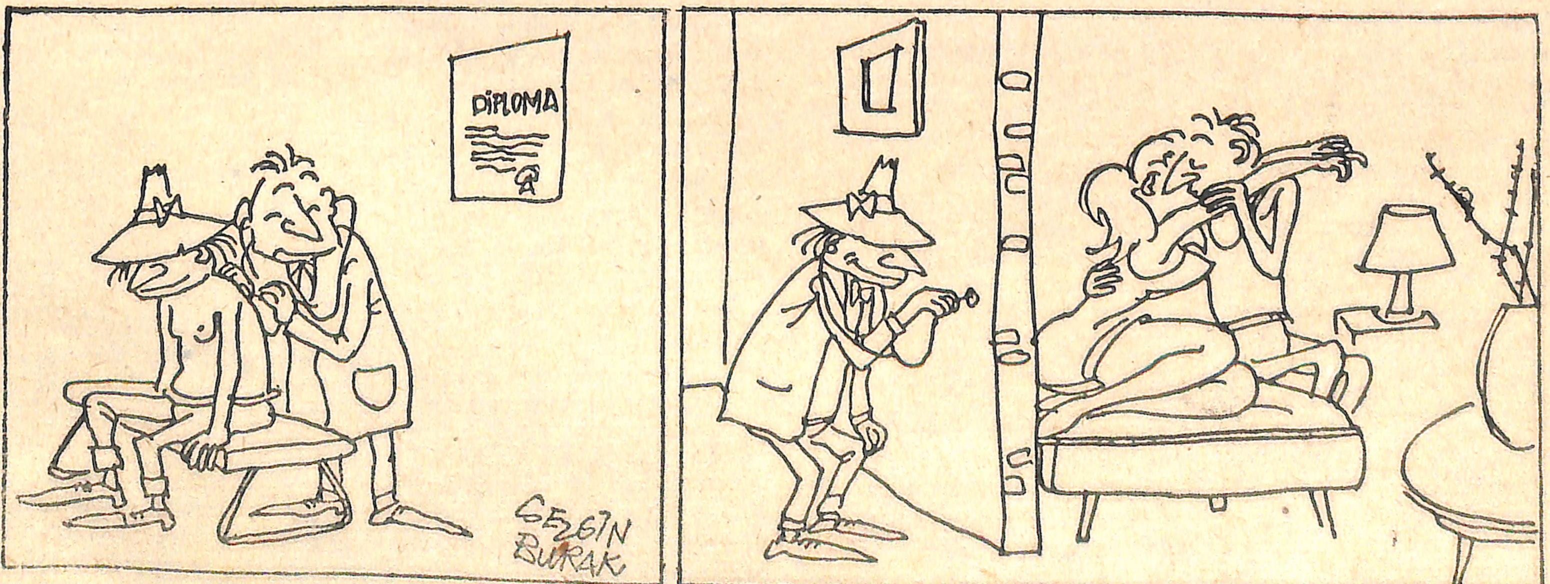
Kurtulmak istiyorum, kurtulmak... Tâmircilerin dolaplarından kurtulmak, hürriyetime kavuşmak istiyorum.

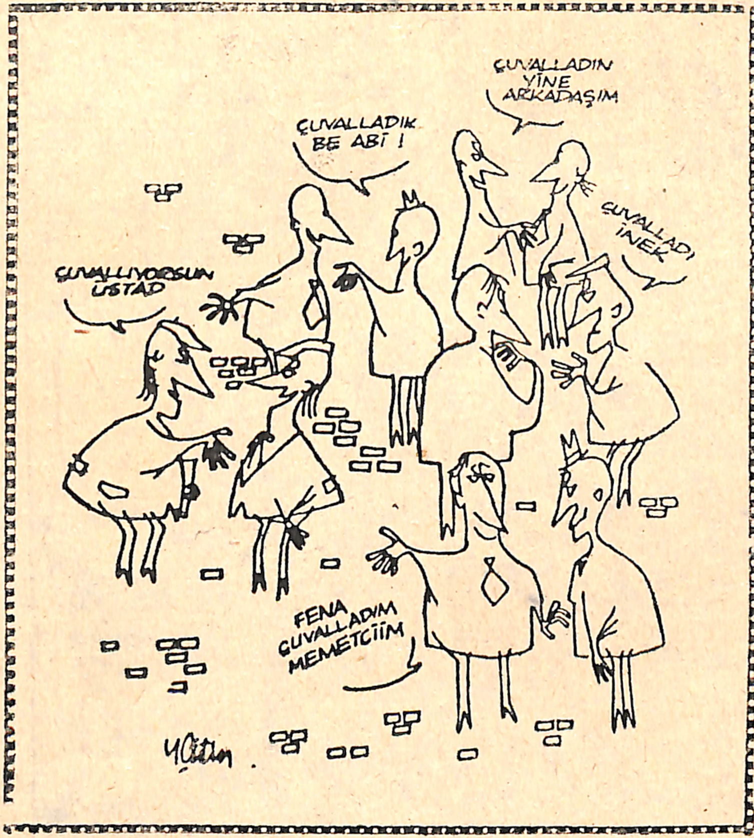
Şimdi siz diyeceksiniz ki: «birader, madem bu kadar harap oldun, şu otomobili satsana...»

Enayi miyim? Satar mıyım hiç? Otomobili satınca tekrar politika yazıları yazmıya başlıyacağım, tekrar o işlere burnumu sokacağım. Soktuktan sonrası da belli... Ceza evi...

Onun için neme lâzım... Ben gene, benim distribütörlerimle, karbüratörlerimle, konjektörlerim le başbaşa olayım Bir gün elbet bu memlekette de bir demokratik sistem kurulur. Otomobili satıp satmamayı da o vakit düşünürüm. Hattâ «şu arabayı satsana be yahu!..» diye her gün başımın etini yiyen meşhur tâmirci Etien ustanın bütün ısrarlarına boş vererek..

ZÜLKÜF BEY

Çuval modası!..

TOKAT:

El ile vurmak. Çeşitli isimleri vardır: Şaplak, sille, beş kardeş!

Tokat, eskiden terbiye vasıtalarımızdanmış. Atalarımız: «Kızını dövmiyen, dizini döver» buyurmuş ki, elhak pek doğrudur!

Vilâyetlerimizden birinin de isimi olan «Tokat» kendi devrinde şöhret yapmış bir şair de yetiştirmiştir: Tokadi zade Şekip Bey...

Bir de eskiden meşhur Tokatlı lokantaları vardı ki, Yahya Kemal üstat, bir zamanlar Şamlının baklavası için yazdığı dört mısraı, hafiften değiştirerek Tokatlı'ya iltifat buyurmuştur:

İrfanına aferin Tokatlı,
Bir kubbe şâheser bu tatlı!
Cennette de böyle tatlı olmaz,
Bir baklava elli katlı olmaz!

Fıkra:

Tokat hakkında, belki biraz müstehcen, ama en güzel fıkra Hoca merhumunkidir:

Karısına kızan Nasreddin Hoca, eşinin suratına bir tokat patlatmış. Sillenin şiddetinden, kadıncağız nasılsa ayıp yerinden küçük bir ses çıkarınca, Hoca hayretle:

— Allah, Allah, demiş, nereye vurduk, nereden ses çıktı!

TOKMAK :

Çeşidi çoktur: Davul tokmağından tutunuz da, kapı tokmağına kadar...

Tokmağın bir de bilmecesi vardır:

Yedi delikli tokmak,
Bunu bilmiyen ahmak!

Cevabı:

İki göz deliği, iki kulak deliği, iki burun deliği, bir de ağız deliği ile tam yedi delik taşıyan «baş» dır!

Aman Madmazel

İSTANBUL'A film çevirmek için bir artist geldi. Adı, Mary Blanchard.. Artistlerin dikkati üzerlerine çekmek için yapmadıkları kalmaz. Film yapanlar da filmlerinin ilgi çekmesi için olmadık işlerden reklâm çıkarmıya bakarlar. Yok, artist ölüm tehlikesi geçirdi derler, yok, uğruna iki babayiğit intihar etti, derler. İş, artistin adını, filmin adını gazetelere geçirtip, bedavadan reklâm yapmak.

Tecrübeli gazeteci bu numaralara pek düşmez. Ama bizim gazeteler bu işe dünden gönüllü, Mary Blanchard'ın ağzının içine bakıyorlar.

Hilton'da bir İtalyan asilzadesi varmış. Hep, bu Mary Blanchard'ın ardından gidermiş. Çok da zenginmiş. Yalnız bir kusuru varmış, suratına bakılamıyacak kadar, birazıcık çirkinmiş. İşte bu asilzade, Mary Blanchard'a aşk mektubu yazmış. «Malım, mülküm hep senin, yoluna canım fedâ kurban olayım sana» diyormuş.

Gazeteler bunu yazdı. Ertesi gün bakın Mary Blanchard, gazetecilere ne diyor:

— Bu aşk mektubunun gazetelere nasıl geçtiğini anlıyamadım doğrusu. Ben onu bir kaç yerde, çok samimi bir kaç dostuma söylemiştim.

Şu ağızlara bakın hele, şu dillere bakın, dudu dili..

Diyeceksiniz ki;

— Gazeteler bu numaralara geliyor da, sen gelmiyor musun? Bak, hep ondan konuşuyorsun...

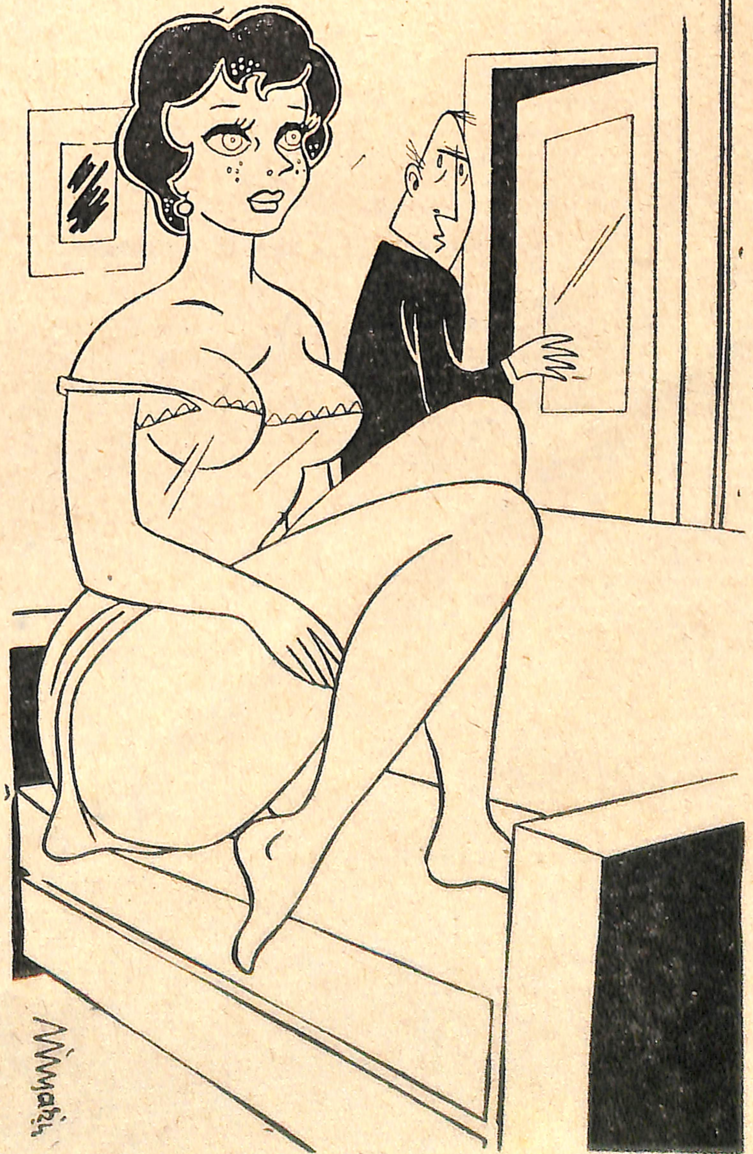
Benimkisi reklâm değil başka bir iş. Bu Amerikalı yıldız, gazetecilere daha çok şeyler söylemiş de, bu arada şunları da demiş:

— Filmlerdeki kabadayı erkeklerden hoşlanmam. Zeki ve tatlı erkekleri severim!..

Ah Mary Blanchard, madam mısınız, matmazel misiniz, bilemiyorum. Ayol, siz hayalinizdeki erkek olarak tıpatıp beni anlatmışsınız. Bir erkekte aradığınız bütün evsaf bende var. İnanmazsanız sorun; muhitimde çok zeki ve tatlı bir erkek olduğumu söylerler. Hiç kabadayılığım da yoktur. Çoktan beri sizin gibi mazisi temiz bir kız arıyorum. Bu pazar günü sizi Aksaray tramvay durağında saat 14 den siz gelinreye kadar bekliyeceğim. Beni tanıyabilmeniz için, arkadaşım Remzi'nin yeni pabuçlarını rica edip aldım, siyah pabuçlarımdan beni tanırsınız. Zaten başka alâmet de istemez, uzaktan bakınca, ne zeki, ne tatlı erkek olduğumu şıp diye anlarsınız.

Aman Madmazel, tam birbirimize denk düştük. Teklifim gayetle ciddîdir.

Rumuz: İvi muz
İmza: Tımarhanede Rıza

Kadın — Her şeyi anlıyorum, piyasada kuzu bollaştığından beri artık yüzüme bakmaz oldun!..

★ YALÇIN KAYA ★

HAPİSHANE müdürü, fesini kaydırarak:

— Ne bu gürültü, ne bu gürültü? diye sordu.

Başgardiyan:

— Şehirlilerle köylüler kavga ediyor efendim, dedi.

— Susturun şunları!

Sonra eliyle mâni oldu:

— Acele etmeyin. Biraz dinlemek istiyorum.

Kapıya yaklaşıp kulak verdi. Bo razan sesli Boru Kâmil:

— Darılmayın ama, diyordu, ...deki hayat hayat mı yâni? Bir ...a gübre, bir yanda sen, bir yanda hayvan. Dayan emmi dayan! Dayan emmi dayan!. Şehirde işin var. Motor hem zor bulunur, hem ateş pahası, merkebin sırtını yara yapmış çuhası. Yayan emmi yayan! Yayan emmi yayan!.. Baktıkça hâline, dönüyor insanın nevri. Devir, atsız araba devri. Gübre böceği olma, çamur sineği olma! Uyan emmi uyan! Uyan emmi uyan!..

Bir köylü:

— Ya sizin hayatınız hayat mı? diyordu. Güneşsiz, havasız, susuz, meyvasız! Balık istifi; kaşık kalıbı, üstüste, içiçe!

— Öyle hava, öyle güneş eksik olsun.

— Ama bizim en fakirimiz bile halis süt, halis yağ atıştırırken, siz patatesli yağla çeşme sütüne avuç avuç para dökersiniz.

— Halis şeyler atıştırıyorsunuz da ne oluyor? Suratlarınız, genç yaşta, samansız kerpiç gibi çatır çatır çatlamış. Kırka varmadan buruşuveriyorsunuz. Yalan mı? Dişleriniz dökülüyor, belleriniz bükülüyor.

—Yalan değil! Yalnız şunu unutma ki, köylünün ihtiyarı şehirlinin gencini cebinden çıkarır. Bir Cafer Ağa bilirim, günde yirmi çadır kurar, yirmi çadır yıkardı. Benim diyeniniz yapabilir mi?

Müdür, başgardiyana emretti:

— Köylüyü şehirliden ayırın! Belki kan man dökülür.

— Emriniz başüstüne!

— Bundan sonra çıt istemem!

★

Hapishane müdürü:

— Ne bu gürültü, ne bu gürültü? diye seslendi.

— Şehirliler kavga ediyor efendim.

— Neden?

— Siz de mi yalnız kaldınız?.

— Aydın şöyleymiş, Bursa böyleymiş! Cahillik beyefendi, cahillik. Akılları erse, buraya düşmezler.

Bu koğuşun mahkûmları iki grupa ayrılmıştı. Bursalılar, Aydınlılar... Her ağızdan bir ses çıkıyor, taş duvarlar çın çın çınlıyordu. Müdür dinledi:

— Bizim hem tarihimiz var, hem coğrafyamız.

—İyi ki bir şey ezberlemişsin. Sizin tarihiniz, coğrafyanız varsa, bizim de jimnastiğimiz, askerlik bilgimiz var.

— Aferin yavrularım! Kaleminiz, silginiz var mı?

— Dikizlerini cavlatırım ha..

— Üstüme gelme, havlatırım ha!

— Sen bizi tanımıyorsun anlaşılan. Aydın efesi demek...

— İncir küfesi demek.

— Ciddî konuş Bursalı! Aydın efesi geliyor dediler mi, yer gök titrer.

— Bilmeyen, Japonyadaki zelzeleler sizin yüzünüzden oluyor zannedecek. Yanlış söyledin. Aydın efesi geliyor dediler mi, yer gök değil, yerli göbek titrer.

— Titrek Bursalı, dönek Bursalı!

— Sus be bal inciri, incir balı!

— Sen sus sen, hamam peştemalı!

Müdür:

— Aydınlıları Bursalılardan ayırın! dedi.

— Havhay!

— Bundan sonra tıs yok!

★

Hapishane müdürü:

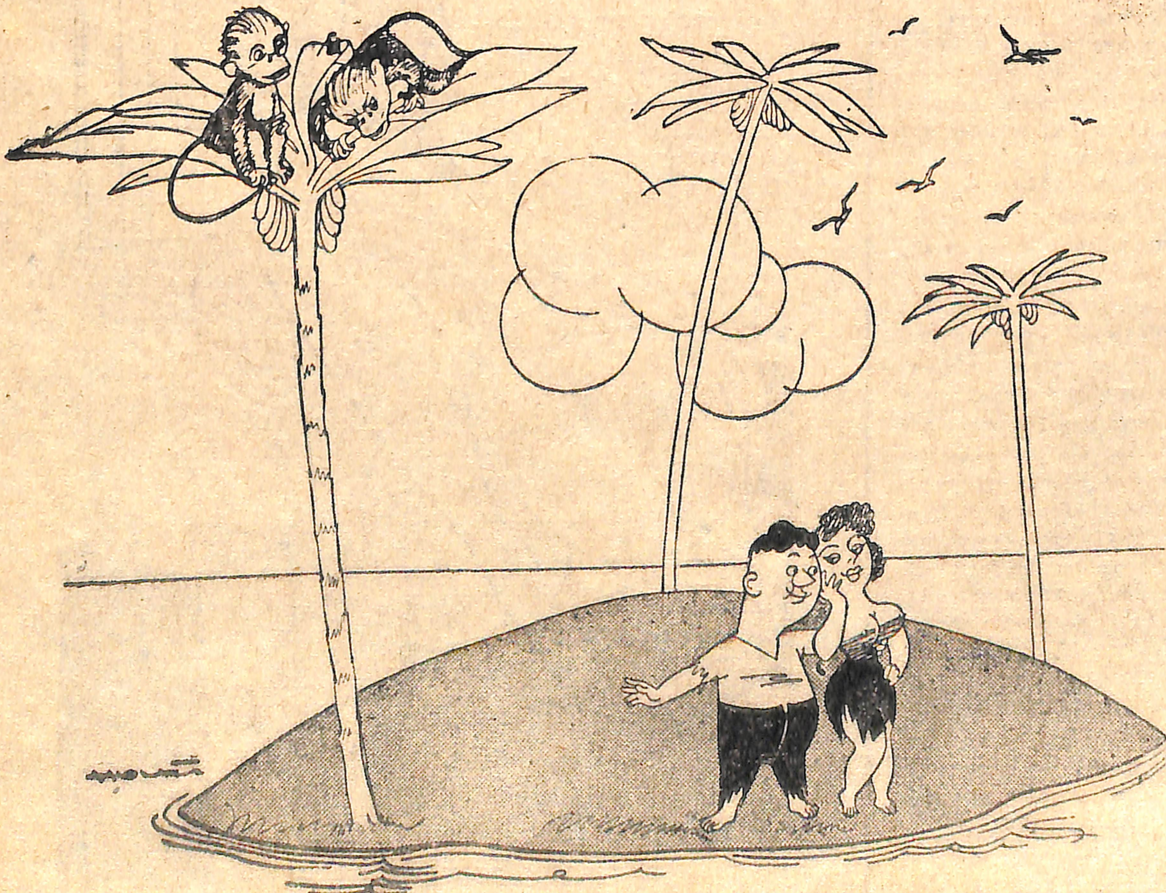
— Ne bu gürültü, ne bu gürültü, diye bağırdı.

— Bursalılar çekişiyor.

Müdür şunları duydu:

— Mollaaraplı olduysan adam mı oldun?

Hali bir adada atom bombası patlatılacak.. **(Gazeteler)**

Maymun — Galiba atom denemesi yapacaklar!..

— Adam oldum ya. Beğenemedin mi?

— Beğenseydim boz eşeği almazdım, seni alırdım.

— Şibleli, seviyen kadar lâf et.

— Mahalleniz yüksekte diye kendinizi ne sanıyorsunuz?

— Ne sanıyorsak sanıyoruz! Siz, bizim döktüğümüz küçük suları dere, sarıları yosun sanıp bütün gün içinde yuvarlanıyorsunuz ya.

Müdür emir verdi:

— Mollaaraplıları Şiblelilerden ayırın!

— Derhal efendim!

— Bundan sonra şamata istemem!

★

Hapishane müdürü:

— Ne bu gürültü, ne bu gürültü? diye böğürdü.

— Şibleliler birbirlerine girdi beyefendi. Yarısı İttihatçıları tutuyor, yarısı tutmuyor.

— Dinliyeyim hele.

Dinledi:

— Sen fırkacılığın ne olduğunu biliyor musun? Bırak fırkacılığı, İttihat-Terakkinin ne olduğunu biliyor musun?

— Onu bilmiyecek ne var? İttihat, ittihat demek, terakki de...

— Terakki demek.

— Bak ne güzel söyledin!

— Öylesini ninem de söyler. İttihat-Terakkinin asıl mânasını biliyorsan konuş. Bilmiyorsan dilini kılıfına sok.

— Sen beni bir şeye benzetemiyorsun galiba... İttihat demek, yâni sev demek, nasıl derler ona? Yâni şey demek, itleri hattâ, hizaya getireceğiz demek. Terakki demek de, yâni nasıl derler ona? Şey demek, taraklı demek, mahkûmların saçlarını kesmiyeceğiz demek. Nasıııl?!..

— Atıyorsun oğlum, atıyorsun! Taraklı demek, mahkûmların saçlarını kesmiyeceğiz demek değil ki, Taraklı demek, ayakları taraklı olan demek.

— Hadi de Kazdağlı! Sen benden iyi mi bileceksin. Fırkanın programı benim elimden çıktı.

— Oha!

— Niçin oha? Matbaada onları teker teker zımbalayan, baban değildi, bendim.

Müdür:

— İttihatçıları ötekilerden ayırın! dedi... Nasılsa yer var...

— Emredersiniz!

— Bundan sonra harala gürele yok!

★

Hapishane müdürü:

— Ne bu gürültü, ne bu gürültü? diye kükredi..

— İttihatçılar yapıyor efendim.

Müdür kulağını kapıya dayadı:

— Sen göçmensin! Göçmenler kabakçı olurlar.

— Sen yerlisin! Yerliler Allahın yörüğü olurlar.

Müdür emretti:

— Yerlileri göçmenlerden ayırın!

— Ooof... Şu daktiloluk diplomamı nereye koydum, bir türlü bulamıyorum!..

— Başüstüne efendim! Zaten iki göçmen var.

— Bundan sonra bir şey duymıyacağım!

★

Hapishane müdürü:

— Ne bu gürültü, ne bu gürültü? diye gürledi.

— Göçmenler kavga ediyor.

Müdür dinledi:

— Sen 93 göçmenisin! 93 göçmenleri şöyledir.

— Sen seferberlik göçmenisin! Seferberlik göçmenleri böyledir.

Müdür:

— Ayırın 93 göçmenini seferberlik göçmeninden! dedi.

— Şimdi efendim!

— Bundan sonra tıs olmıyacak!

★

Hapishane müdürü:

— Ne bu gürültü, ne bu gürültü? diye gürledi.

— Seferberlik göçmeni kafasını dövüyor.

Müdür bir feryat duydu:

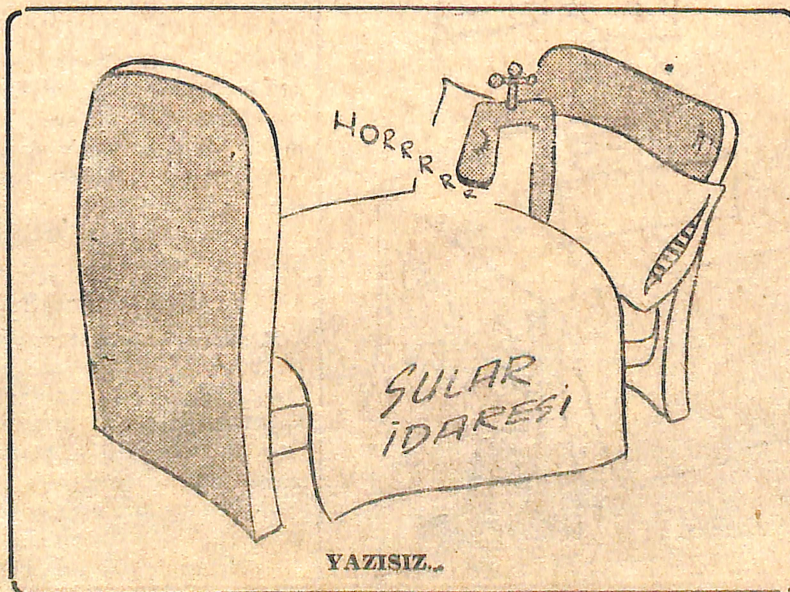
— Ah kafam, ah! Bu rutubetli yere senin beyinsizliğinden düştüm. Ağrılarım her gün biraz daha çoğaldı. Her yanıma bıçaklar saplanıyor. Küçük kafanın cezasını koskoca gövde çekiyor. Ah kafa, ah! Ah kafa ah!..

Müdür:

— Kafasını gövdesinden ayırın! diye emretti.

Ayırdılar. Ondan sonra hapishanede çıt çıkmadı.

Yalçın Kaya

YAZISIZ..

Zavallı koca!..

Ada vapurunda iki genç kadın konuşuyorlardı:

— Kocamla ilk tanıştığım zaman, üzerinde gömlek dahi yoktu.

— Vah, vah.. Bu zavallı ile nerede tanıştın?

— Plâjda..

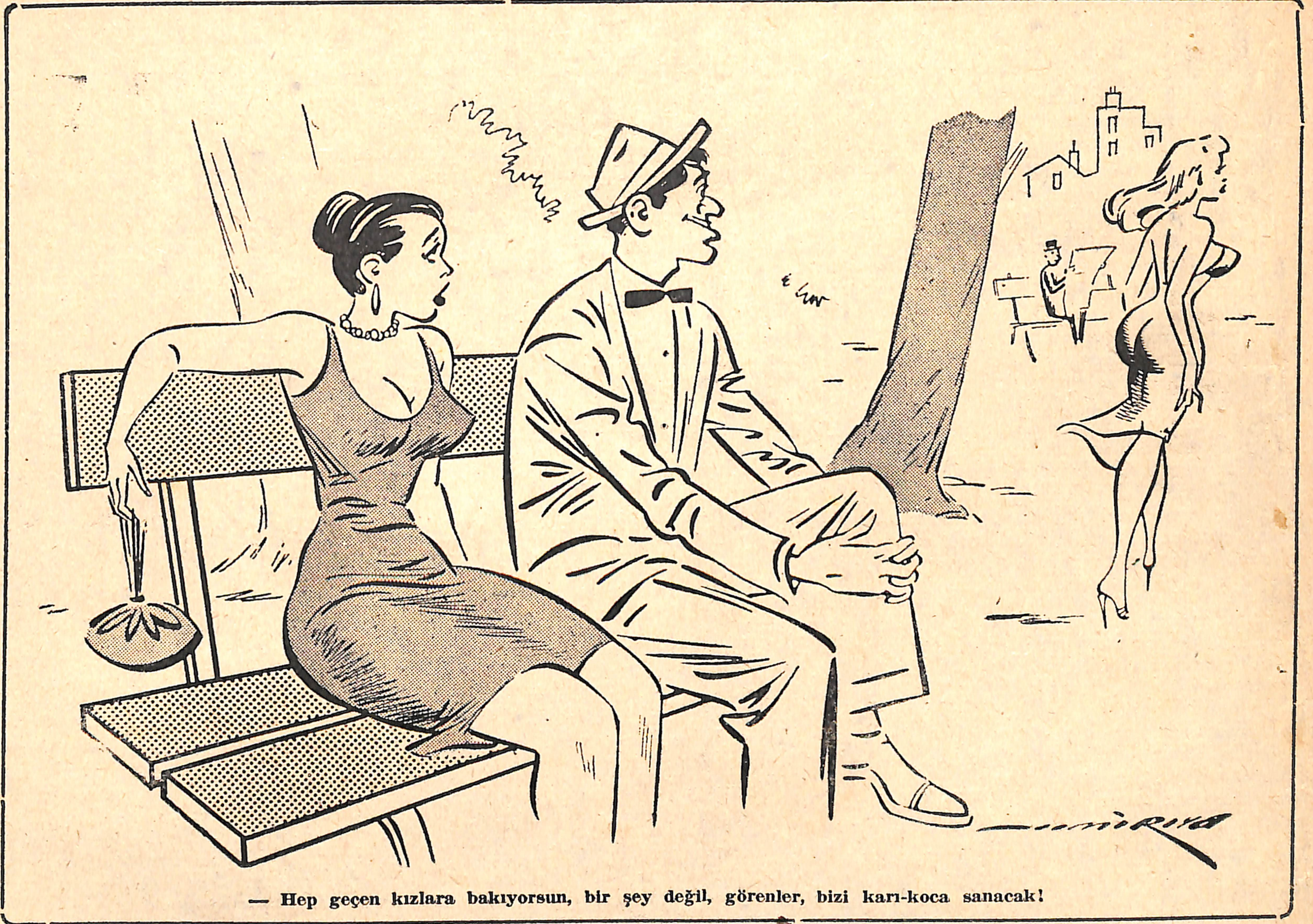
Vicdan azabı

Bir şirket müdürü, postadan imzasız şöyle bir mektup almıştı:

«Birkaç sene evvel şirketinizde çalışırken iki yüz lira kıymetinde kırtasiye çalmıştım. Bu kötü hareketimden dolayı şimdi vicdan azabı duyuyorum. Bunun için size yüz lira gönderiyorum.»

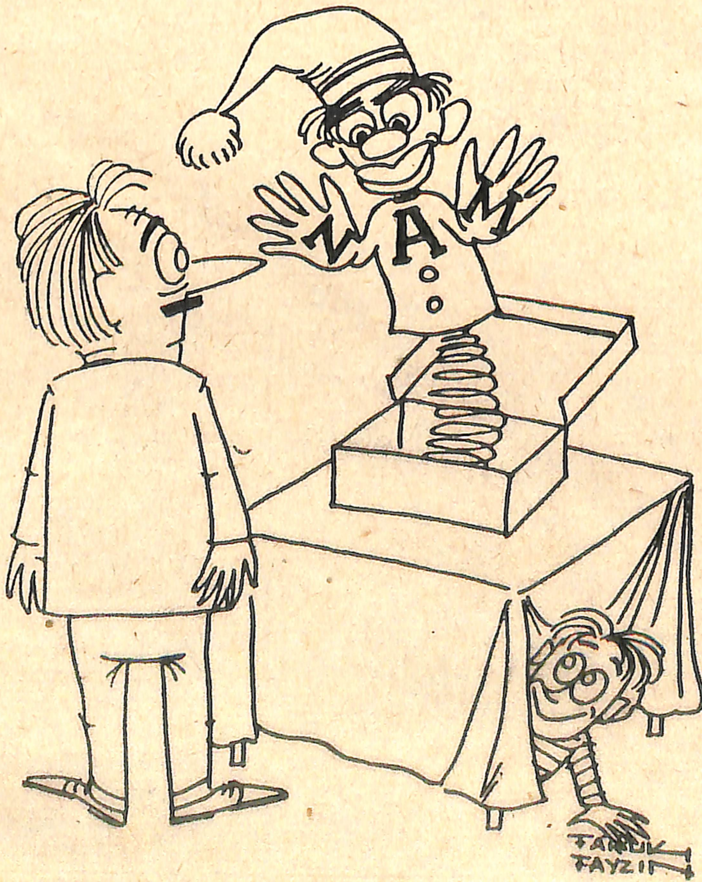
Mektubun altında da şu not var:

«Bir daha vicdan azabı çekersem, size kalan öbür yüz lirayı da gönderirim.»

— Hep geçen kızlara bakıyorsun, bir şey değil, görenler, bizi karı-koca sanacak!

- ★ Haşiye, bir kadının mektubundaki yegâne mühim kısım...
- ★ Eğer güzel bir kız, bir tabak olsaydı bütün erkekler yemeği elleriyle yiyeceklerdi...
- ★ Damat, apartımanın soğuk olduğunu farketmeğe başlayınca, balayı sona erer...
- ★ Vicdan, etraftan size baktıklarını söyleyen küçük ve ısrarlı ses.
- ★ Özür dilemek; gecikmiş bir nezaket...

Yeni oyuncaklar!..

Teyze kızı!

Bir pazartesi sabahı, aynı müessesede, aynı serviste çalışan iki genç memur arasında:

— Dün plâjda beni görünce neden bana mânalı mânalı gülümsedin ve bir şey söylemeden uzaklaşıp gittin?

— Sizi rahatsız etmek istemedim.

— Amma yaptın ha. O yanımdaki kız için söylüyorsan, o yabancım değil, teyzemin kızıdır.

— Tanıyorum.

— Nereden?

— Benim de bir zamanlar teyzemin kızıydı!

Masal!

Vitrine bir göz attıktan sonra kütüphaneye giren müşteri, çekingen bir tavırla Arif Bolat'a sordu:

— Sizde «Erkeğin kadına üstünlüğü» adlı eser var mıdır?

Arif Bolat ellerini uğuştura-rak:

— Maalesef, dedi. Bizde masal kitabı yoktur.

Komşu iğnesi!

İki komşu kadın konuşuyorlardı:

— Anlamıyorum kardeş, kocan neden durmadan şarkı söyler?

— Meraklı. Seninki şarkı söylemiyor mu?

— Çok nadir, senede bir veya iki defa..

— Herhalde hamama gittiği zaman!..

Şa

Sarh

Kahvaltı sofrasında kadın
sordu:

— Dün gece saat ikide, a
pıyı açıp giren sen miydin?

Erkek, boynunu büktü:

— Evet karıcığım, seni uy
kaplarımı çıkarmıştım.

— Peki, ayakkabılarını bu
üzerine ne diye emeklemeğe b

Koca, masum bir tavırla

— Vallahi seni uyandırma

Kadın, sözünü kesti:

— Peki, emeklerken yük
meyhaneden» şarkısını okuma

Al

Bir şirkette memurdu. O
ki gazeteyi okumaya daldı. İk
gazetenin arkasından seslendi:

— Yahu, bir çay içelim...

O sırada mutfakta yemek

— Ne çayı ayol! Hem se

Adam, başını gazeteden k

— Hay Allah yahu! dedi,

Dür

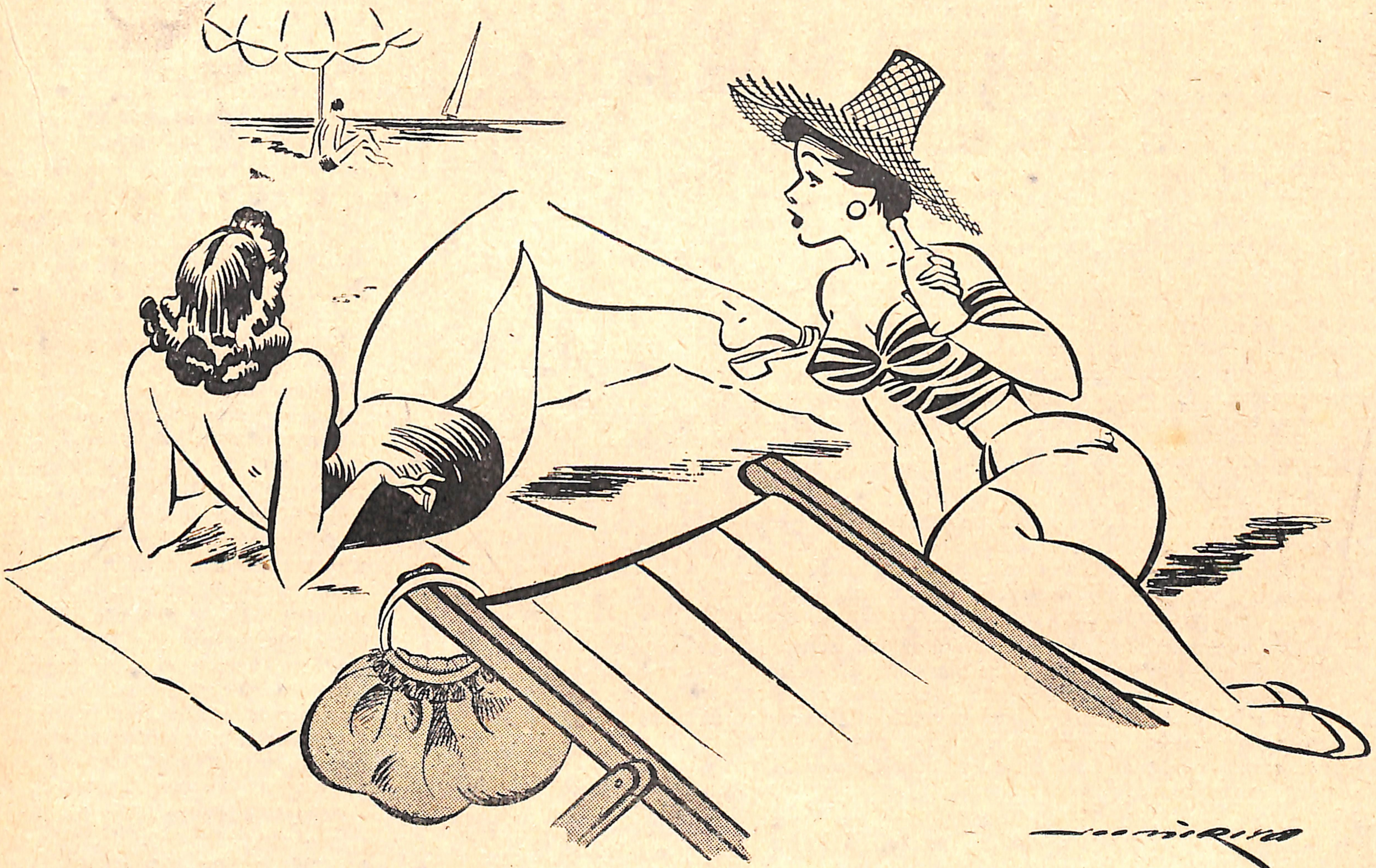
Nihayet sevgilisi ile evde
mıyarak hemen onu kucaklayı
du. Genç adam başını çevirdi.

Cebinde ne kadar ufak p

— Sakın annene babana
dedi..

Yumurcak, ufak paraları
lik alarak, adama geri verdi:

— Alın ağabey, bunları fa
lira veriyorlar!..

— Kardeş, Aydın da ne giysem beğenmez, yanına gidince ilk lâfı: Çıkar şunu üzerinden, demek oluyor!..

alar

...uk bu!

...casının yüzüne sert sert bakarak

...kabıların elinde olduğu halde ka-

...ırıp rahatsız etmemek için ayak-

...ktan sonra, ellerin ve ayakların ...dın?

...p verdi:

...k için karıcığım,..

...sesle: «Çıkmam Allah etmesin ...e dersin?..

...nlık

...h kahvaltı ettikten sonra elinde-...at süren okuma faslından sonra,

...en karısı cevap verdi:

...sabah daireye gitmiyor musun?

...p hayretle etrafına bakındı:

...kendimi dairedeyim sanıyordum!

...çocuk!

...ız kalmıştı. Daha fazla dayana-...stü. Birdenbire ayak sesi duyul-... sevgilisinin küçük kardeşiydi. ...varsa, hepsini ona verdi ve: ...gördüğünü söyleme emi canım?

... Sonra içlerinden iki yirmibeş-

...verdiniz, başkaları hep ikibuçuk

Hakeme gözlük!

Kafası şiş, yüzü yara, bere için-de sedye ile stadyom doktorunun odasına getirildikten biraz sonra, kapının önündeki kalabalığın ara-sından güçlükle sıyrılan bir kız içeriye girdi. Elinde sıkı sıkı tut-tuğu bir mahfazayı, sedyede ya-tan hakeme uzattı:

— Babacığım, evde kaybetti-ğin gözlüğünü annem buldu, işte getirdim!..

Kırmızı gül!

Çiçekçi, genç şairin yüzüne baktı ve gülümseyerek:

— Demek dedi, ona hislerinizi çiçekle ifade etmek istiyorsunuz. Bu işi siz bana bırakın. Size üç düzine kırmızı gül hazırlıyacağım.

Genç şair başını salladı:

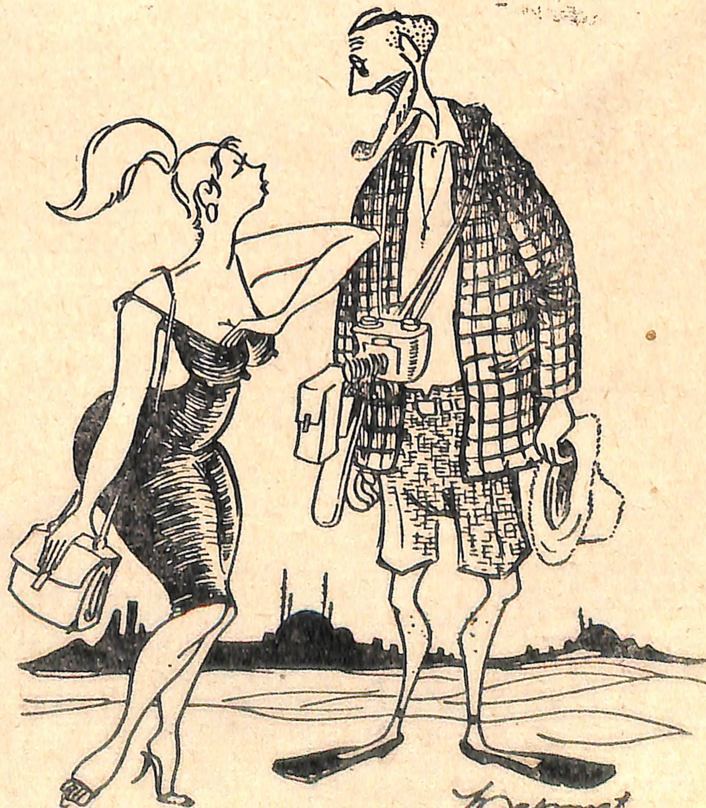
— Yarım düzine yapsanız da-ha iyi olur. Ben çok konuşmaktan hoşlanmam...

Beni unutma!

Durmuş Çingen, köy muhtarı Memiş Ağanın, bir eşek satın al-mak istediğini öğrenince sevindi. Elindeki uyuz merkebini satmak için bu fırsatı kaçırmamaya ka-rar verdi. Ertesi sabah Ağanın yolunu kesti. Onu hürmetle selâm ladıktan sonra:

— Memiş Ağa, dedi. Bir eşeğe ihtiyacın olduğunu öğrendim, a-man beni unutma...

★ Bazı insanların gözü, bazılarının ise kalbi kördür.
★ Namuslu adam kemiğin hatırı için kendini köpek yerine koymaz.
★ Kadını koklamasını bilirsen gül olur; tutmasını bilmezsen de diken...
★ Devamlı olarak bitaraflık zayıflığın bir delilidir.
★ Sinesinin harareti içinde insan kalbinin hudutsuz yalnızlığını hissettim... (Yeni bir romandan)

— Ben tarihî şeyleri görmek istemiştim!..

ALACAKLI...

GECE, açık havada, eğlenceli, bol ışıklı, sazlı sözlü bir gazinodayız. Müşteriler dumanlı bir mahmurluk içinde masalara abanmış ve masalar bira şişeleriyle dolu. Vakit, gece yarısına yakın.

O kalabalıkta her kafadan başka bir ses çıkıyor. Zemberekleri gevşemiş, parazitli, akortsuz sesler!.. Bazen de firenleri tutmaz olmuş birisi, rastgele kafalarda boş bira şişeleri patlatıyor. Vur!.. Kır. Derken bir kargaşalık ve sonra yine çalıp oynamağa devam... Tam mânasiyle vur patlasın çal oynasın gidiyoruz!..

Saz heyeti de coşmuş ha!..

Düm tek de düm tek
Gıy gıy da gıy gıy
Zım zım da zım zım..

Orta yerde bir nazenin:

— Yaleeeeel!.. Çekiyor.

Oh!. Gel keyfim gel!. Masamda tek başıma kaç şişe devirmişim, önümdeki meze tabakları harp meydanına dönmüş. Ben de kumandan!

Bir elim şakağımda düşünüyorum. Ama neler düşünüyorum, hiç bilmem. Aklım başımda değil ki... Adeta kafama hiç lüzum kalmadan, ellerimle, ayaklarımla, bıyıklarımla düşünüyorum!

Düm tek de düm tek
Gıy gıy da gıy gıy
Yaleeeeeel!..

Ve bu cümbüşle birlikte, tâ kulağımın dibinde, sivrisinek vızıltısı bibi bir ses:

— Merhaba bey abicim, diyor.

Dönüp baktım, yabancı değil; bizim Salyangoz Caferin yeğeni. Biz Salyangozla kardeş gibiyizdir.

— Merhabalar delikanlı dedim, ne var ne çok bakalım...

— Hiç, ne olsun abi.

— Otursana.

— Yok, oturmıyayım.

Tepemde dikilmiş, yutkunuyordu. Bir şeyler söyliyecek, belli...

— Hayrola, dedim.

— Senden bir hacetimiz var da..

— Söyle bakalım neymiş o hacet.

— Şey yani, bana bir ellilik borç toka etsene abi...

— Elli kuruş mu?

— Elli lira..

— Vay!..

— Çok lâzımdı be abi!..

Ayağımı vicdanıma koyup düşündüm; verirsin alamazsın, alırsın veremezsin... Nedir o, borç!..

Atlatmasyon tarafından bazı kelâmlar düşünmek istedim, göz göze geldik. İçim bir tuhaf oldu. Sanki onun yerinde ben varmışım gibi... Ya çocuk sahiden çok sıkışıksa dedim... İnsaniyet öldü mü be! Yap bir iyilik de at denize demişler. Zaten çocuğun sudan çıkmış balık gibi fiyakasız bir hali var!.. Kafam da dumanlı.

Gazinonun patronuna bir işaret çaktım, geldi. Bizim eski omuzdaşlardandır. Yanında az çok gredomuz var.

— Bana bir ellilik versene sen, dedim.

Çıkarıp verdi.

Biz de alıp kılkuyruğa verdik. O da alıp gitti, karşı tarafta oturan tombalak bir adamcağıza devretti, tombalak da götürüp, sportmen yapılı çatık kaşlı bir gence devretti bizim elliği... Bak bak olan işlere. Meğer esas borç arayan oymuş. Ama ben kızarım böyle dolambaçlı işlere. Vaziyet nasıl oldu yani, orta yerde ben enayi bir şey oldum. Hiç durur muyum: hemen kalkıp gittim çatık kaşlı gencin masasına. Parayı ondan usturupla alıvermeli dedim kendi kendime.

— Merhaba delikanlı.

— Merhabalar abicim.

— Bana bir ellilik versene.

— Ellilik mi, yok be abi.

— Ulan numara yapma, nah şu gözlerimle gördüm. Ellilik sende.

— Ama bana lâzım be abi!..

— Bana daha çok lâzım. Hem senden haraç isteyen yok lan. Borç diye ver borç...

Neyse, kopardık bizim elliliği. Gidip masama oturdum. Patrona bir işaret daha çaktım, geldi yanıma. Verdim elliliği sahibine gerisin geri, mesele tamam!

Düm tek de düm tek
Gıy gıy da gıy gıy
Yaleeeeeel!..

Çatık kaşlı genç yerinde durdu duramadı, bana seslendi:

— Abi versene demincek benden borç aldığın elli lirayı.

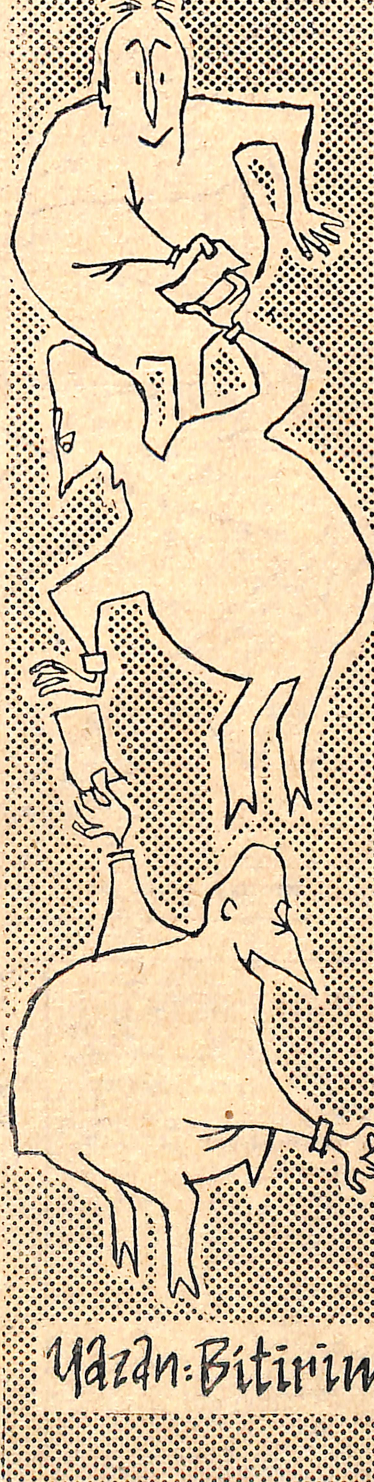
Ya öyle mi. Ben de hemen sağ tarafımdaki kılkuyruğa döndüm:

— Demincek benden aldığın elliliği geri ver bakalım.

O da sağındaki tombalağa döndü:

— Ver şu elliği geri!..

Tombalak da çatık kaşlıya:

Yazan: Bitirim

— Elliliği ver, dedi.

Çatık kaşlı genç bana tekrar seslendi:

— Abi ver şu elliliği be, bak istiyorlar!..

Hoppala!.. Hiç böyle şey duyulmuş mudur! Ortada fol yok yumurta yok, ama herkes birbirinden alacaklı. Resmen, kanunen, ilmen bu böyle!..

Âdeta kuklalara döndük. Başımı sağa döndürüp, kılkuyruğa bir sesleniyorum:

— Elliliği ver!..

Sesim derhal başlıyor masadan masaya atlamağa:

— Elliliği ver!
— Elliliği ver!
— Elliliği ver!

Ve dönüp bana geliyor. Ondan sonra haydi bir daha!..

Birbirlerinin kuyruklarını ısırıp çember olan dört kedi yavrusu gibiyiz:

— Ulan aldın mı benden demincek bir elli lira?

— Aldım.

— E geri versene eşşoğlu!..

Bu lâfları hiç durmadan birbirimize tekrarlıyoruz. Sıra ile tesbih çeken deli dervişlere döndük!..

Derken meseleyle halk da alâkalandı. Baktılar ki hepimiz de haklıyız.Dört parti olup dövüşmiye kalkıştık. Havada bira şişeleri filan uçtu!..

Bizim ellilik, dönme dolabı hâlâ hiç durmadan dönüyor!..

Medeeeeeeet!..

Nihayet gazinonun patronu bir düğmeyi çevirip ampulleri söndürdü. Artık paydos. Vakit gece yarısı olmuş. Boğazım kuru, nefes nefeseyim. Ötekiler ne halde bilemem. Ahali yavaş yavaş boşalıyor. Bir kıyıda yanık duran küçük bir ampul, ortalığı hafifçe aydınlatmakta. Ben sandalyeme turşu gibi yaslanmışım. Göz kapaklarım ağır. Başım geriye kaykık. Tepemde karanlık duran ampullere bakıyorum. Ah! Borçludan şu elliliği alabilseydim, yarın neler yapardım! Fakat ötekiler de kendi kendilerine öyle diyorlar!..

Gülmeğe başladım. Vay keratalar dedim... Biz belki de bütün bir ömür boyunca, birbirimize hep böylece sesleniyoruz!.. Sonra bütün borçlarımız, alacaklarımız, dönüp dolaşıp yine bize, tâ içimizde bir yere geliyor...

Ahalinin ayak patırtılarını, devrilen masaları, boş şişe seslerini filan dinliyorum. Ampuller sönük, ama gökyüzünün ışıkları nokta nokta, pırıl pırıl. Onlar sönmemiş.

Sahnedeki saz takımı, alaca karanlıkta, coşkunluk içinde, ahalinin arkasından, selâm şarkılarını söylüyor:

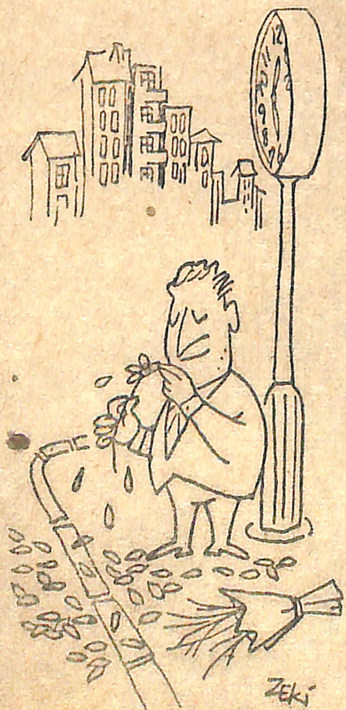
Düm tek de düm tek
Yaleeeee!..

Ben de yerimden doğruldum. İçimden tekrar gülmek geldi. İleride seke seke kaçan kılkuyruğun arkasından seslendim:

— Elliliği versene ellilii!..

Ve arka tarafımdan karanlıkta bir ses cevap verdi:

— Elliliği versene ellilii!..

YAZISIZ!..

kokteyl

Cemaat toplanmış!

Bir gün Hoca, bir köye gidecek olur. O akşam mahallede davet mi varmış, ziyafet mi; yakasına yapışırlar:

«Aman Hocam, kambersiz düğün olur mu? Köy kaçmıyor ya, bir gün sonraya kalsın!» derler. Derler ama, nedense Hoca: «Gideceğim de gideceğim!» diye ayak direr. Bakarlar ki olacak gibi değil:

«Gidersen Hoca, bil ki öldüğün gündür!» diye şöyle bir gözdadğı verirler ama, inat edip de gene niyetinden dönmeyince, karga tulumba edip, tabutluğa kadar götürürler Hocayı. Tam o sırada, bir Allahlık adam daha köyün yolunu tutmaz mı? Mahalleli onun da yolunu keser:

«Bire oğul, köye gidecek gün mü buldun? Hoca efendi, sizlere ömür!» derler. Allahlık ne desin:

«Ne denir, toprağı bol ilsun; önümden kaçan bir işi kovalamasam, ben de salına girerdim ya!» deyince, Hoca teneşirden başını kaldırıp:

«Boşuna çabalama, komşu, der; benim işim seninkinden de acele ama, ecel gelmiş, cemaat toplanmış bir kere.»

Eflâtun Cem Güney

AĞAÇLARI SEVİNİZ

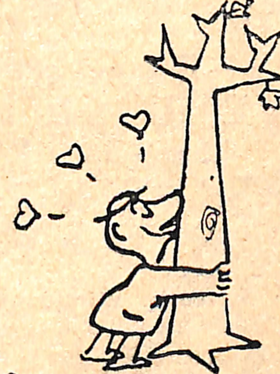
1

2

3

orhan Enez

YAZISIZ..

Ne olur ne olmaz

İstanbul, artistlerin akınına uğradı. David Niven burada, Marie Blanchard burada, Jacqueline François burada.

Tahmin ediyoruz ki, daha esaslı kalmak üzere yakında Brigitte Bardot da memleketimize gelecektir.

Gazeteleri görmediniz mi, orasını burasını sigorta ettiriyormuş.

Çetin ALTAN «Akşam»

Brüksel'de

İki arkadaş Brüksel sergisinden bahsediyorlar.

— Gitmek isterim ama, çok pahalıymış!

— Ne münasebet! Her şey öyle iyi ayarlanmış ki! Trenden iner inmez, lüks arabalı bir adam seni karşılıyor. Ziyafetler çekiyor, sergiyi dolaştırıyor. Gece sinemaya, sonra da büyük bir otele götürüyor. Hepsi de bedava!

— Alay ediyorsun!

— Ne alayı canım! Gerçek.

— Yutturmuşlar sana!

— Eminim diyorum!

— Nasıl emin olabilirsin? Senin başına geldi mi böyle bir şey?

— Benim başıma gelmedi ama, daha geçen hafta karımın başına geldi!

«Dünya»

Sarhoş değilim..

Trafik suçlusu, hâkime dedi ki:

«— Hâkim bey, ben sarhoş değildim. Sadece biraz neşelenmiştim, o kadar.»

Hâkim ciddiyetle cevap verdi:

«— Öyle mi? Bakın bu durumu külliyen değiştirir. Şu halde biz de hapis cezasını onbeş günden iki haftaya indirelim!»

C. Cahit CEM
«Havadis»

Denizler hâkimiyeti

Bir Venedik Sefiri eski Osmanlı padişahlarından birine memleketinin âdet ve merasimlerinden bahsediyormuş:

— Bizde bir âdet vardır, demiş, her sene haziranın birinci günü bir muhteşem deniz alayı tertip edilir. Reisi hükûmet muhteşem bir kalyona biner. Papaz bir dua okur. Sonra reisi hükûmet parmağındaki yüzüğü denize atar.

Padişah sormuş:

— Bunun sizce bir mânası olmak gerektir.

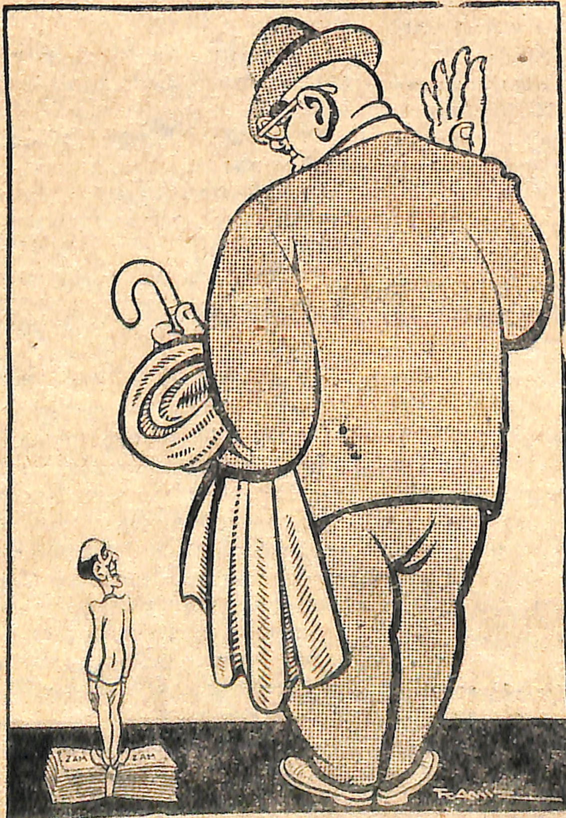
Sefir, bir iki kere yutkunduktan sonra cevap vermiş:

— Evet, reisi hükûmet yüzüğünü atmakla bütün denizlerle nişan merasimi yapmış olur.

Padişah gülerek cevap verir:

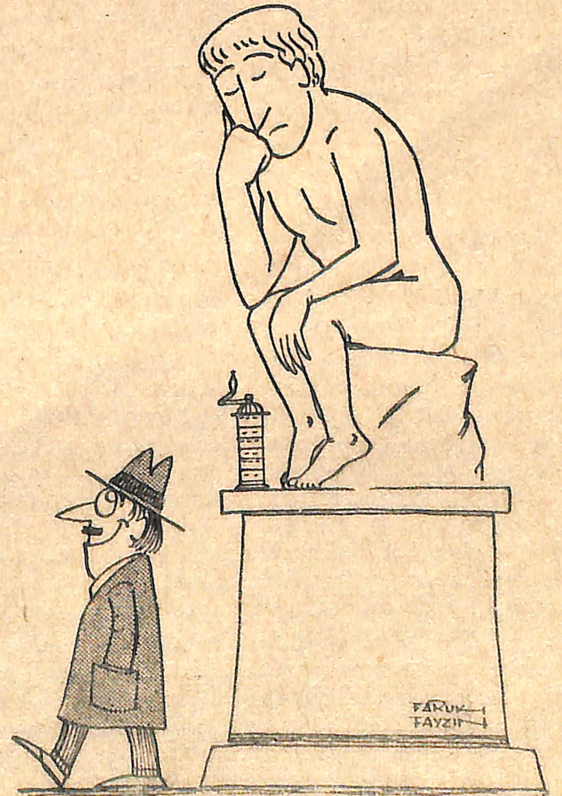
— Venedik'e gittiğinde efendine tarafı şahanemden söyle. Madem ki o denizlerle nişan merasimi icra ediyor, ben de inşallah bir gün onun zifaf merasimini icra ederim.

(Eski Türk mizahından)

Zengin — Eee, uzun etme bay memur, boyun boyuma yaklaştı artık!..

— Sene: 1946 —

YAZISIZ!..

FRANSIZ HİKÂYESİ :

HOLLYWOOD, Paris'e uzaktır ama, zamanımızda mikrofilm tekniği hayli ilerlediği için, mesafe mefhumu ortadan kalkmış bulunuyor: orada olup bitenleri lâhzada burada duyabiliyor, hattâ, görebiliyoruz... İşte aşağıda anlatacağım olay da, Cannes film festivalinde değil, ama Hollywood'un göbeğinde cereyan etmiş, ederken de tarafımızdan dikkat ve hassasiyetle, hattâ inan olsun, Cezayir meslesi gibi tatsız politika oyunlarına nazaran çok daha fazla incelikie takip olunmuştur...

Bilirsiniz, hattâ (Bursa'daki sağır Sultan bile duymuştur) ki, atom bombasından daha tehlikeli iki Amerikan bombası daha vardır: Marilyn Monroe ve Jane Mansfield... İkisi de sarışın bomba olmak dolayısiyle birbirlerinin ezelî rakibidir. Marilyn, Arthur Miller'le evleneli, meydanı rakibesi Mansfield'e âdeta istiyerek terketmiş gibi görünüyordu. Ama, evlenmekte Mansfield de Mickey Hargitay'ı seçince, iş değişti. Hargitay, erkek güzellik kralıydı. Miller ise aksine... İşte bunun içindir ki, şirin Monroe, yeniden sinemaya dönmeğe ve saltanatını bu alanda kurmağa karar verdi...

Film prodüktörleri cins av köpeklerine benzer: hemen koku alırlar. Marilyn'in niyetini daha kendisinden önce keşfeden prodüktör X... diyelim adına, onu büyük bir nezaketle davet etti. Olayın geçtiği saatte, Monroe, Bay X'in odasına bütün şuhluğu ile girmiş bulunuyordu. Bay X.:

— Ah, sevgili ilâhe, dedi, buraya tenezzül etmekle beni mesut ettiniz...

Marilyn, dünyanın en tatlı sesiyle, hülyalı gözlerini prodüktöre dikerek, ama onu delip geçiyor ve ufuklara bakıyormuş gibi dalgın, görmeden ve farketmeden bakarak (hani son filminde olduğu gibi):

— Sizi nasıl kırabilirdim? cevabını verdi.

Kendini, bir erkeğin kollarına bırakıyormuşcasına edâlı, rahat koltuğa bıraktı... Prodüktör, bütün Amerikalı iş adamları gibi, cepheden taarruza geçti:

— Rol çok güzel... (amma da keskin konuşuyordu yani!) son söz iki yüz bin dolar...

Marilyn, gözlerini iri iri açtı:

— Güzel olmasa da bana vız gelir şekerim... Ben onu güzelleştirmesini bilirim nasıl olsa... Benim, sanatım, mesleğim rolümü güzelleştirmek. Sen asıl paradan haber ver... İki yüz elli binden aşağı kurtarmaz...

Prodüktör X. aşağıdan aldı:

— Hayatım, ne olursun, 220 bine fit ol...

— 250..

— Haydi 230 olsun. Yanında da Marlon Brando oynıyacak!

— Brando bana vız gelir. 250.

Bunun üzerine prodüktör, ağzındaki puroyu çiğniyerek yerinden kımıldadı:

— O halde, dedi, kusura bakma güzelim, bu rolü Mansfield'e vereceğim...

Marilyn, bunu beklemiyordu. Birdenbire yüzü nefretle buruştu:

— Ne? diye haykırdı. Sesi, tıpkı fare görmüş bir küçük hanım gibi çığlık halinde çıkmıştı... Ne? Bana bunu da mı yapacaktınız?

Prodüktör, şirin güzelin tam da can damarına bastığını sezmişti:

— Ne yapayım? diye özür diledi. O, 175 bin dolara razı...

— Siz, haydudun birisiniz... 175 bini ben de kabul ediyorum...

— Jayne'in kalabalık bir seyircisi, meraklısı, hastası var, malum ya...

— Öyle olsun. O halde 150 bin verin.

— Sonra, ondaki me..cler... Bilirsiniz herhalde memelerini...

— Anladık. 100 bine razıyım. Tamam mı? Artık bundan bahsetmiyelim.

— Jayne'in kalçalarını unutmamalıyız ama...

Mariliyn, birdenbire yerinden fırladı. Sert sert:

— Bana bakın, dedi, filmi hiç para almadan çevireceğim. Ama, Allah rızası için bana artık o kısraktan bahsetmeyin...

— Çok teşekkür ederim Miss Monroe... Allahaısmarladık...

Lâkin prodüktör X. in bu veda merasimi boşuna oldu. Çünkü tam o sırada kapı bir kasırgayla ardına kadar açıldı. Ve içeri... kim girdi dersiniz? Meşhur öteki bomba, Jayne Mansfield'in kendisi!.. Prodüktör de Marilyn de şaşırıp kalmışlardı. Mansfield gürlüyordu:

— Alçak, namussuz herif... Bana vaadettiğin rolü şu, şu, şu sünepeye vermişsin ha? Doğru mu bu?

Prodüktör kekeliyordu:

— Dur şekerim, acele hüküm verme... Daha ona vermedim rolü...

Bu sefer, bu sözleri duyan Marilyn çığlığı bastı:

— Rezil!.. Hayâsız adam! Daha şimdi anlaşmıştık ya?

Ve arkasından, okşamaya pek benzemiyen bir tokat, prodüktörün yüzünde şakladı. Bay X., memnuniyetinden ağzı kulaklarına vara vara konuşmaya çalıştı:

— Rica ederim, ikiniz de aklınızı başınıza toplayın. Yaygaraya ne lüzum var? Bu meseleyi sessizce de halledebiliriz. İkinizin de büyük sanatkâr olduğunuza inanıyoruz. Filmi hanginizin çevireceğine gelin de el birliğiyle karar verelim.

Soğukkanlılık, daima etrafa tesir eden bir meziyettir. Bir prodüktör ise, parayla oynıyan her insan gibi, gayet soğukkanlıdır. Netekim, Bay X.'in bu hali her iki bombaya da tesir etti. Oldukları yere, yani önlerinde durdukları koltuklara oturuverdiler. Önce Jayne konuştu:

— Peki. Ben kim olursa olsun, biriyle mukayese edilmekten çekinmem. Rol nedir, evvelâ onu anlıyalım

— Masum bir genç kadın...

Marylin de, Mansfield de ayni anda atıldılar:

— Tam bana göre... Benim ihtisasım budur zaten...

— Çok körpe, çok tecrübesiz, çok masum bir kadın... Âdeta mubarek, râhibe gibi bir şey... Kısacası gayet beylik bir rol...

Marilyn hemen elbisesinin yaka düğmesini çözerek göğsünü ortaya koydu:

— Ben klâsik rollerden korkmam. Çünkü ölçülerim tamamiyle klâsiktir. Bakın!

Pdodüktör, bu şahane manzara karşısında boğazı kuruyarak kekelemeğe başladı:

— Evet... gerçekten de öyle görünüyor...

Jayne alayla hemen elbisesini omuzlarından tutan düğmeleri açıverdi:

— Ayol, siz hiç klâsik güzellik görmemişsiniz... Bir de şu halime bakın...

Prodüktör çok güç bir duruma da kalmıştı.

— Vallahi ne diyeceğimi bilemiyorum, diye devam etti. Marilyn sıkıştırıyordu:

— Haydi, karar verin artık... O mu, ben mi?

Prodükthr:

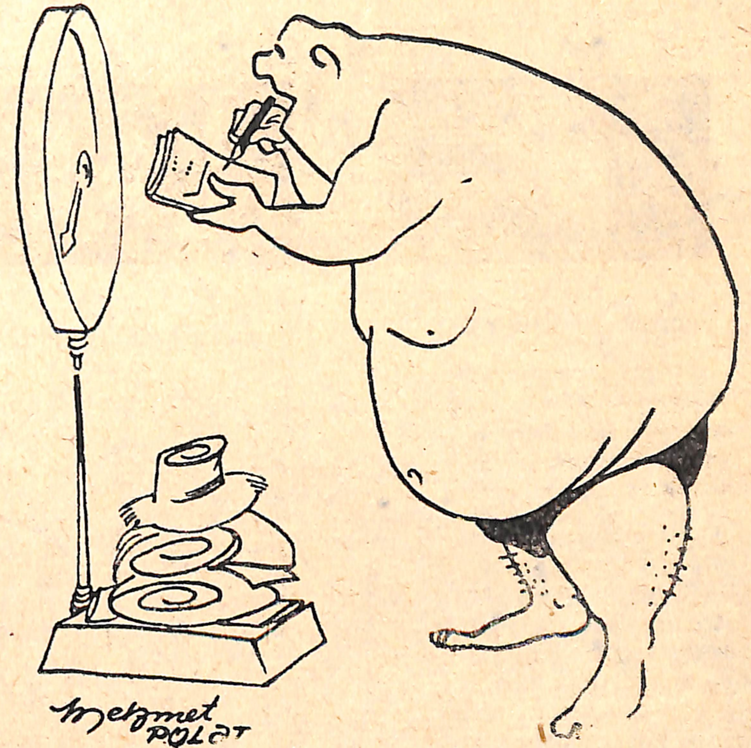
— En iyisi dedi, size gerçeği söylemek. Eserde bir sahne var ki, hanginiz daha iyi oynarsanız rolü o alır. Senaryonun ortalarına doğru... Tam o masum kadın, artık masum olmaktan çıkar, işte o sahne, ki seyircide devamlı bir heyecan uyandırması lâzımdır. Hanginizin bu sürekli heyecanı uyandırabilirse, rolü o alacak...

Bay X. daha sözünü bitirmemişti ki, Marilyn de, Mansfield de, üzerlerinde ne varsa çıkarmağa, sovunmağa başladılar. Her ikisinin de maksadı prodüktörü devamlı bir heyecana sürüklemekti.

Sonunda kim kazandı, biliyor musunuz? Mansfield!

Çünkü, fermuarlı bir eteklik giymişti. Daha çabuk çıkarabildi...

A. N.

YAZISIZ..

Balıkçı hikâyesi

Herkes birer hikâye anlatıyor ve bu arada bol bol övünüyordu. Bir ara lâf balıkçılığa intikal etti. Anlatılan av hikâyelerinde yakalanan balıkların boyu büyüdü, büyüdü ve artık metrelerle ifade edilmeğe başlandı.

Sıra Teksaslı misafire gelmişti, o da balık avı hikâyesine başladı. Anlattı anlattı ve merakla beklenen ölçüyü söyledi:

— Yakaladığım balık, 50 santim kadardı.

Herkesin şaşkın bir şekilde baktığını görünce, gülerek ilâve etti:

— Tabiî siz bilmezsiniz. Biz Teksasta balıkları gözlerinin birbirinden olan uzaklığı ile ölçeriz.

(Amerikan)

※

Pratik doktor!

Sarışın hastabakıcı endişeli bir tavırla doktorun yanına yaklaştı ve köşedeki karyolada yatan hastayı işaret ederek sordu:

— Doktor bey, ne zaman nabzını saysam vuruşlar gittikçe hızlanıyor, hızlanıyor. Ne yapsam acaba?

Doktor hastabakıcıyı şöyle bir süzüp cevap verdi:

— Yakanızın düğmelerini ilikleyin!..

(İngiliz)

※

Kumarbaz köpek!

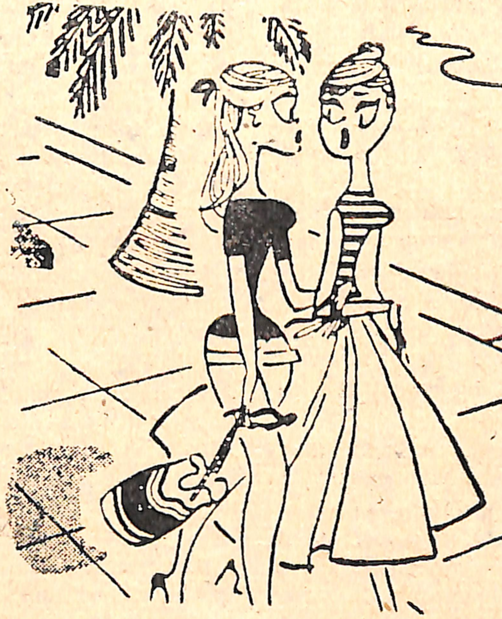
Üç adam ve bir köpek oturmuşlar poker oynuyorlardı. Köpek kâğıtları aynen adamlar gibi elleriyle tutuyor, blöfler filân çekiyor, dehşetli oyun oynuyordu... Bu sırada salona bir müşteri girdi ve insan gibi poker oynayan köpeği görünce, hayretinden ağzı bir karış açık:

— Aman Yarabbi, dedi, köpeğin iskambil oynadığını ilk defa görüyorum. Ne fevkalâde şey...

Bu lâf üzerine köpek başını çevirdi ve:

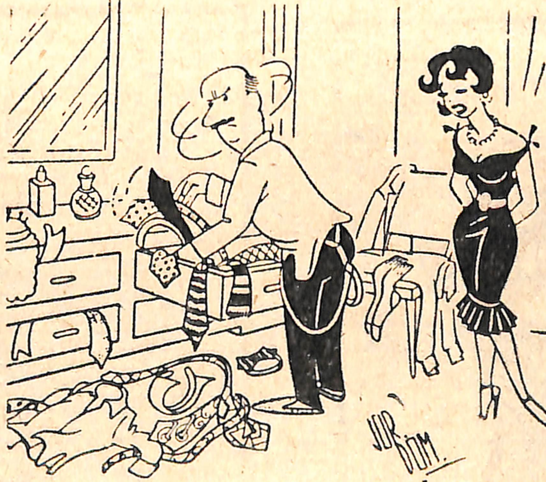
— Neresi fevkalâde bunun, diye havladı, daha bir el bile alamadım.

(Fransız)

Bu gece kocamın genç, güzel, zengin bir arkadaşına davetliyiz. Sen de gelsene... Kocama arkadaşlık edersin!..

(İsviçre)

— Babacığım, beyaz çizgili kravatını boşuna arama, Onu ben kendime mayo yaptım!..

(İspanyol)

Erken uyanmaya çare!

Dükkâncı, eski müşterisine:

— Sizi böyle erkenden kalkmış, alış veriş ederken görmek beni çok memnun etti Mrs Latterly, dedi. Galiba artık sabahları erken uyanmamak derdinden kurtuldunuz.

— Evet Mr. Jacson. Şimdi bir papağanım vardı...

— Papağan mı?!.. Lâkin ben size çalar saat tavsiye etmiştim...

— Evet, evet Mr. Jackson. Çalar saatı denedim. İlk birkaç gün hakikaten işe yaradı. Erkenden uyanıyordum, fakat bir zaman sonra alıştım, saat ne kadar çalarsa çalsın, tesir etmiyordu. Bunun üzerine bir papağan satın aldım. Şimdi saatı papağanın kafesine asıyorum. Çalınca papağan uyanıyor ve öyle bir küfretmeğe başlıyor ki, bütün ev halkı ayağa kalkıyor...

(İngiliz)

※

Ah bu sekreterler!...

Yeni sekreter, sabah saat on buçukta işine gelebildi. Onun paltosunu çıkarışını hayranlıkla seyreden patronu tatlı bir sesle:

— Bu sabah böyle erkenden geldiğinize çok memnun oldum Miss Jones, dedi. Size ufak bir iş vereceğim Mr. Zaharias'a telefon etmeniz lâzım. Lûtfen rehberden numarasını buluverin, biliyorsunuz Zaharias (Z) de...

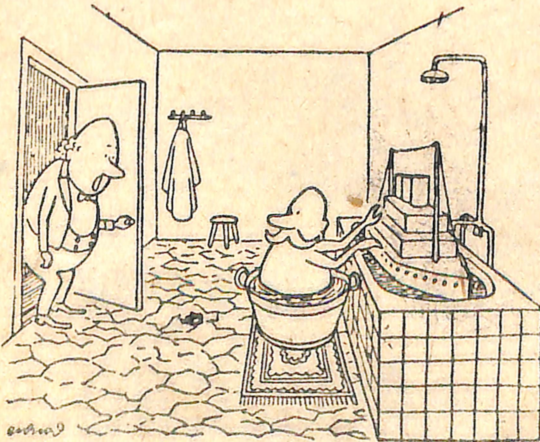
Aradan iki saat kadar bir zaman geçtikten sonra, patron sekreterinin omuzunu hafifçe okşıyarak:

— Miss Jones, dedi, ben hiç de sabırsız bir adam değilim. Fakat acaba şu Zaharias'ın numarası işi nasıl gidiyor.

Miss Jones gülümsedi:

— Hiç fena gitmiyor efendim. D harfine kadar geldim bile...

(Amerikan)

— Sayın amiral, telefonda bekliyorlar!..

(Fransız)

İnsaflı dilenci!

Köşe başında durur, dilenirdi. Lokantacı Lynn Gilmore önünden geçerken de daima:

— Allah rızası için on sentcik efendim, derdi.

Lynn de her gün ona bir on sent vermeği âdet edinmişti. Bir gün gene dilencinin önünden geçerken, adam:

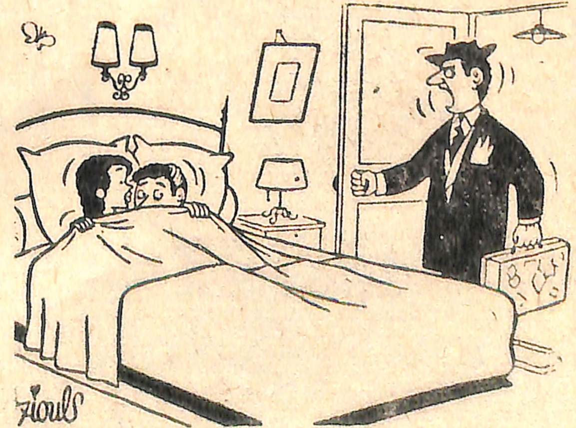
— Ne olur efendim, başınızın gözünüzün sadakası, bir 70 sentlik... deyince, şaşırdı:

— Neye bugün on değil de yetmiş sent istiyorsun?

Dilenci cevap verdi:

— Tatile çıkıyorum beyim, bir hafta sizi rahatsız etmiyeceğim.

(Amerikan)

— Yine mi sen? Karımın yalnız beni sevdiğini ve kimseye yüz vermediğini hâlâ öğrenemedin mi?.

(Yunan)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 19 —

— E, ne olmuş ki?

— Haftaya kızını evlendiriyormuş. Düğün hazırlığı yapıyorlar. Kız da bari bir şey olsa! Yerden bitme, bodur, helvacı kabağı gibi bir şey. Lâkin, ne yaparsın? Hacı Murtazanın kızı. Kastamonudan bir damat bulmuş, veriyor. Herifçi oğlu açmış kesenin ağzını... Saçmış, çömlekteki küflüleri... Boyuna harcıyor. Soranlara: «Para dediğin, insanın itibarını, şerefini, şanını, ele güne karşı artırmağa yaramadıktan sonra, ne yapayım ben onu?» diyormuş. Halbuki, kaç parası olduğunu ben herkesten iyi bilirim. Malûm a, vergi kâtibiydim. Herifin varını yoğunu mezada çıkarsan, beş bin altın tutar, tutmaz. Öyle iken, bir nam için, harcıyor, işte! Aferin! Gönlü kibarmış gene hiç değilse...

Satılmış, alâka ile dinliyordu. Fakat hiç ağız açmadı. İzzeti efendi de, bir sigara yakmış, hastaya yaptığı şırınganın tesirini bekliyen bir hekim gibi, kendi sözlerinin, muhatabına iyice işlemesini bekliyordu.

Böylece, bir iki dakikalık intizarı müteakıp, gene söze devam etti:

— Bir gelin odası döşüyor; bir kırmızı kadife koltuk ve kanape takımı getirtmiş, bayıldım. Saraydan çıkma bir şey olacak, herhalde... Som yaldızlar içerisinde. Aynasiyle, konsolu ile... Görülecek şey. Yaptıran tabiat sahibi imiş, Allah için!..

Bir fâsıla daha verdi. Sigarasın dan birkaç nefes daha çekti:

— Eh, ne de olsa, madem ki eşraf geçiniyor, yakışır. Artık evini böyle iyi döşedikten sonra, önümüzdeki ramazanda, her gece kaymakam bey, naip efendi, malmüdürü, tahrirat başkâtibi, candarma kumandanı oradadır. Zaten, söylenip duruyordu: «Mutasarrıf paşa devren gelecek olurda, başka yere kondurmam, illâ ki benim eve misafir edeceğim», diye. Nihayet dediğini yaptı. Aşkolsun!

Gene sustu. Belli etmek istemeden, Satılmışın çehresini tetkik etti. Ufak bir işmizaz sezmeğe çalıştı. Odacı eskisi gibi dalgındı. Zihninde bir şeyler düşünüyordu.

İzzeti efendi, bir hamle daha etti:

— Yani damat da uğurlu imiş galiba!.. Söz kesilir kesilmez, Hacı Murtazaya gümüş iftihar madalyası verildi. Böyle, işini bilen, itibarını, haysiyetini kollayan adama kurban olayım! Ne buyurulur, velinimetim?

Satılmış, birden cevap vermedi. Beş on saniyelik bir aradan sonra:

— Ülen, İzzet! dedi; yarun Ustanbula vapur var mı?

Vergi kâtibinin gözleri parladı:

— Yarım nedir ki? Pazartesi, salı günü var. Tantavizadelerin Sağdıç vapuru kalkıyor. Niçin sordun, keremkârım? Mektup falan mı göndereceğin?

— Yoh! seni göndereceğim...

— Emrin başım üzerine, velinimetim. Ne yapacağım İstanbulda?

— Bağa, o Hacı Murtazanın döşemesinden daha zorlu döşeme alacağın.

— İrade senin, efendiciğim.

— Parayı, neyi düşünme heç! Gaç lira olursa ossung!. Sağa peşin, yüz altın virem, olu mu?

— Olur, efendiciğim. Ben idare etmeğe çalışırım.

— Var, hemen get, yol teskireni, bilâdığı, neyini çıhart.

— Salıya hazırım, merak etme, nuru çeşmim!

★

İzzeti efendi, İstanbula adımını atar atmaz, soluğu doğruca, Beyazıttaki koltukçular çarşısında aldı.

(Devamı var)

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

İNAP HULUSİ İSTANBUL

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

1958 YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR

MESKEN KREDİLERİ

PARA

İKRAMİYELERİ

4 MİLYON 405.000 LİRA

İNAP HULUSİ İSTANBUL

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı İşlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK ★ Hazırlıyan: Selâmi M. YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

bize göre

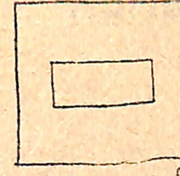
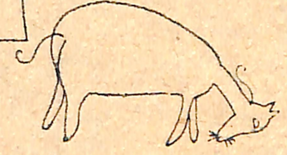
Tıpkı edebiyat gibi, tıpkı resim gibi, tıpkı heybel v emüzik gibi, karikatür de, dünden bugüne, bugünden yarına, kuşaklar değiştikçe değişiyor: Çizgi değişiyor, nükte değişiyor, zevk değişiyor.

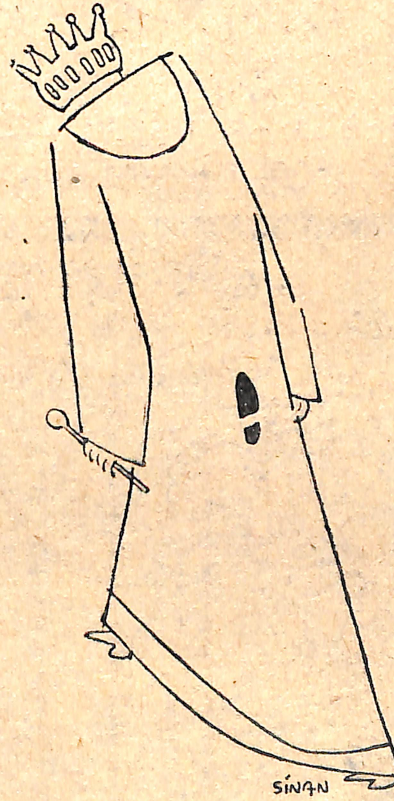
Bu sahife, karikatür anlayışında birleşenlerin sahifesi olacak. İddialarını eser olarak, her hafta ortaya koyacaklar.

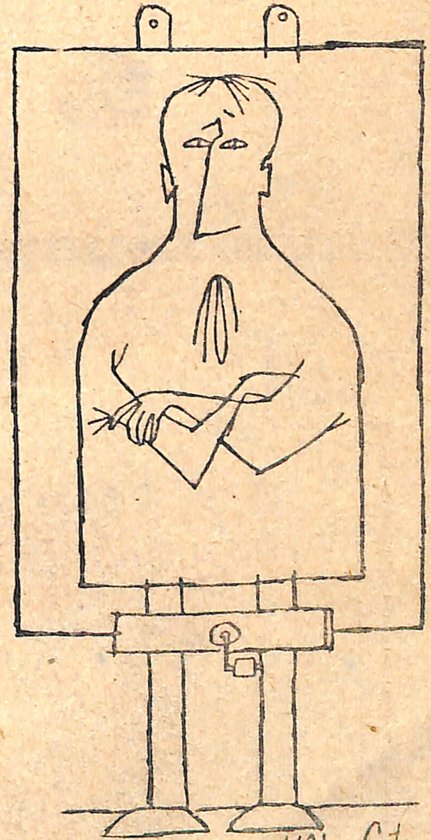
Otuz beş yıllık en eski mizah mektebi olan AKBABA, bu sahifeyi genç sanatçılara vermekle yeni bir hizmet daha yaptığına inanıyor.

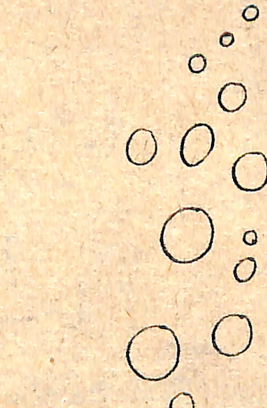
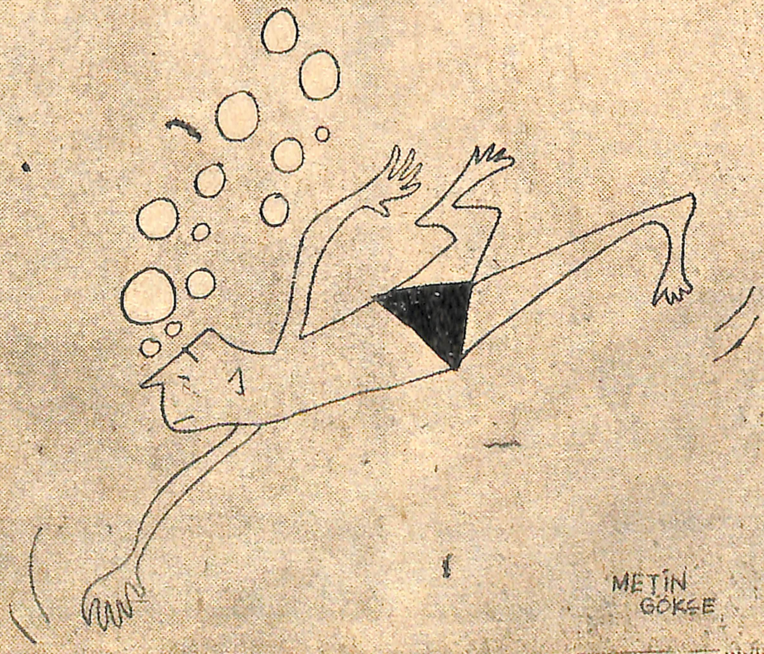
«Bize göre» de çizgilerini konuşturacak arkadaşlarımıza, AKBABA başarılar diler.

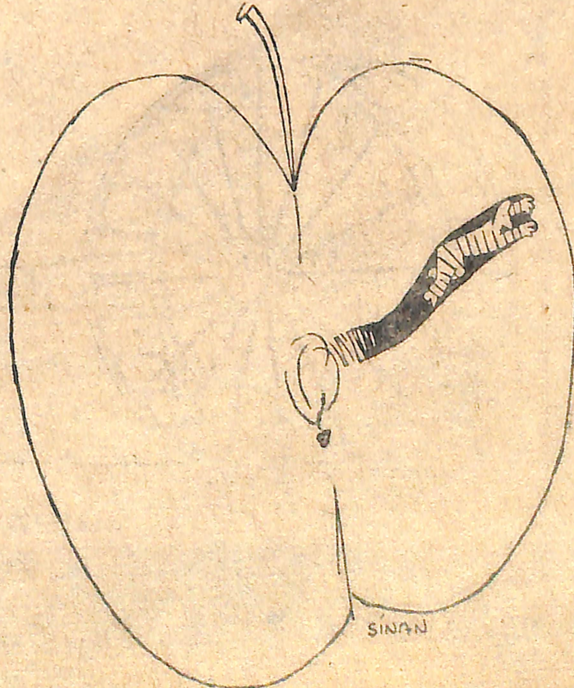

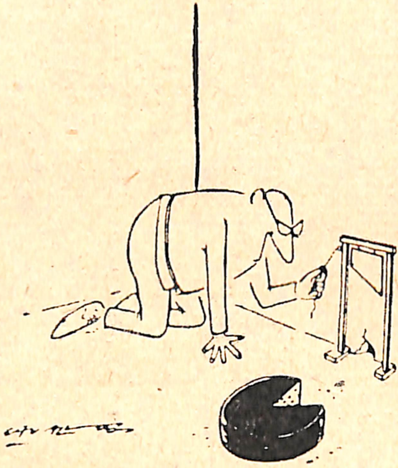

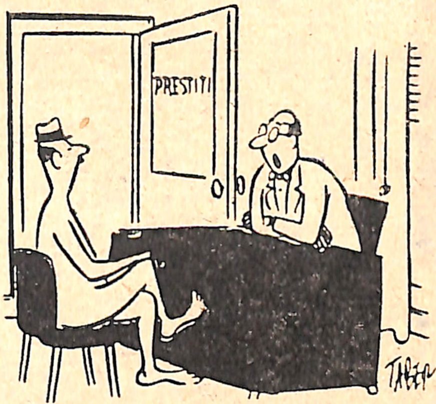

DÜNYA

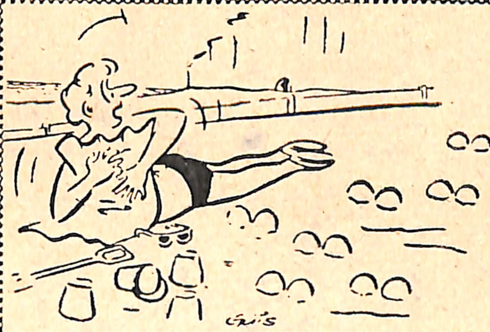
Karikatürleri

YAZISIZ

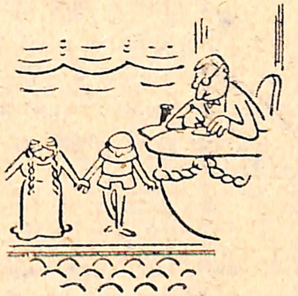

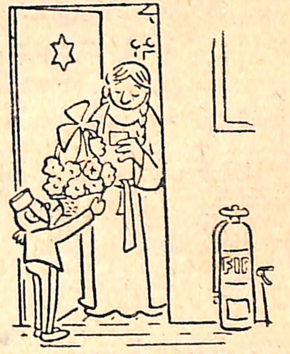
-PEKİ BU PARA İLE NE YAPACAKSIN ?...

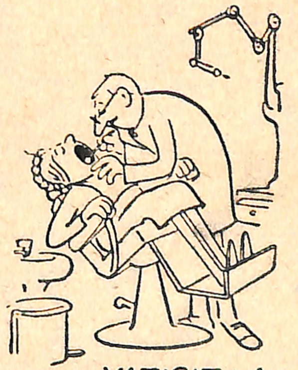

-GEL BAKAYIM BURAYA YUMURCAK !..

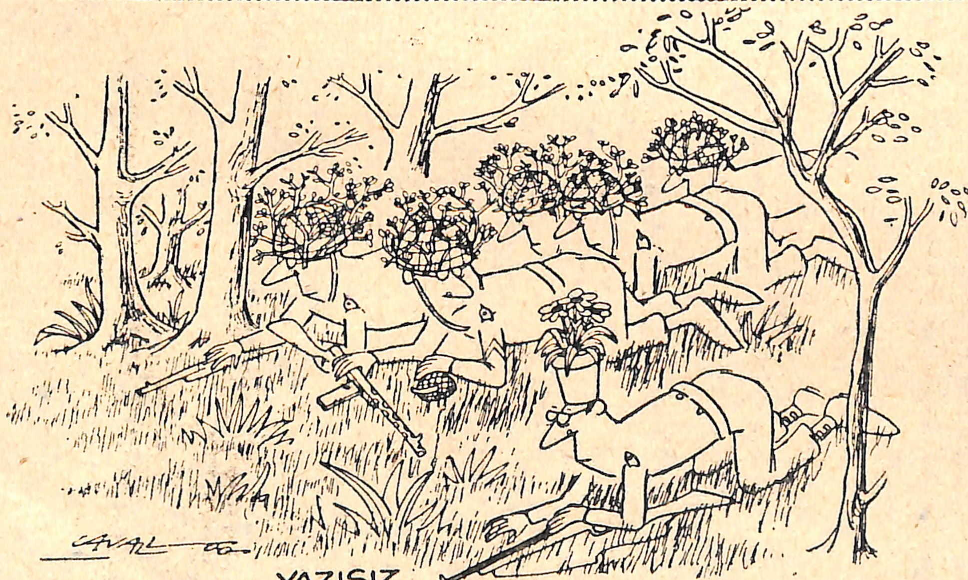

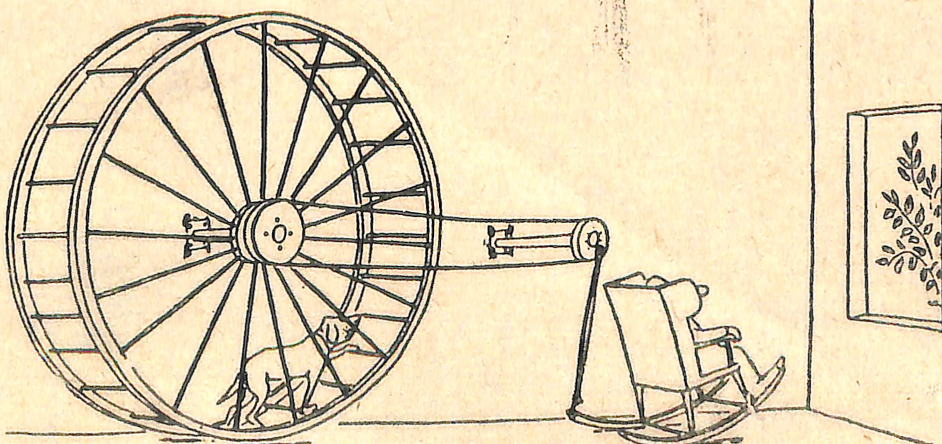

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

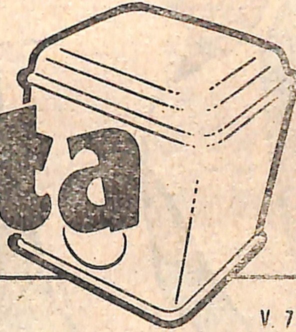
Grafika

Leziz bir yemek tadı ve kokusu nefis bir yağ ile hazırlanmalı ve kat'iyyen ağır olmamalıdır.

Bu, fevkalâde sâf bir nebatî mamûl olan VİTA'yı kullandığınız zaman, mümkündür. VİTA'nın bir hususiyeti de: hafiftir ve kolay hazmedilir.

Fevkalâde besleyici ve kalitesi hep aynı olan VİTA hakikaten evinizin dostudur.

En iyinin iyisi yoktur.

V. 72

Denizcilik
Bankası
1958
YILINDA
Suadiye'de
Apartman Katları
VE
1160 kişiye
para ikramiyesi
AYRICA
BEDAVA OLARAK
İç ve Dış
Seyahatler
YALOVA'DA
Bir Hafta İstirahat

T. C.
ZİRAAT BANKASI

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

vardır.

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

Adres:
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 8
Beledîye - İstanbul
Telefon: 22 18 11

Abone Seneliği 37.5
Altı aylığı 19 lira

İ L Â N:
Arka Kapak içi
Sütün santimi (6) lira
Metin arası (8) lira

AKBABA

Anne: — Aman kızım pek derinlere gitme, unutma ki şimdiki insanlar deniz altında da avlanıyorlar.

İtalyan —